

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO

SCENARIUSZE KATECHEZ

Komisja Konferencji Episkopatu Polski do spraw Życia Konsekrowanego w ramach przygotowań do obchodów Roku Życia Konsekrowanego podjęła inicjatywę opracowania katechez odnoszących się do różnych form konsekracji. Przekazujemy przygotowane teksty i dwie prezentacje przygotowane przez siostry zakonne i członkinie Instytutów Świeckich. Teksty te są przeznaczone dla katechetów i katechetek do wykorzystania w ich pracy.

Listopad 2014

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie.....	2
I. Katecheza dla dzieci z przedszkola	
Chcę kochać bardziej Boga i ludzi s. Elżbieta Kruszevska	4
II. Katechezy dla dzieci klas I – III szkoły podstawowej	
Katecheza 1. Powołanie do życia konsekrowanego – co to takiego? s. Agata Trzaska	10
Katecheza 2. Komu potrzebne są dziś siostry zakonne? s. Agata Trzaska	18
III. Katechezy dla dzieci klas IV – VI szkoły podstawowej	
Katecheza 1. Powołanie zakonne jako szczególny dar od Boga s. Maria (Karoliana) Buksa	26
Katecheza 2. „Powiedzieć Bogu: tak”, s. Maria (Karoliana) Buksa.....	39
Pomysły na Katechezy dla Dzieci Szkoły Podstawowej o Instytutach Świeckich, Dziewicach i Wdowach	51
IV. Katechezy dla młodzieży gimnazjalnej	
Katecheza 1. Zwyczajni ludzie powołani do wielkich Bożych zadań w Kościele, s. Marta Niemiec.....	52
Katecheza 2. Zaproszeni przez Boga do wyjątkowej służby. s. Marta Niemiec.....	61
Katecheza 3. Z Chrystusem w Świecie - Instytuty Świeckie	70
Pomysły na Katechezy dla młodzieży Gimnazjalnej Magdalena Leczkowska	76
V. Katechezy dla młodzieży ponadgimnazjalnej	
Katecheza 1. Czy Życie Konsekrowane ma sens?, s. Halina Chojnacka,	77
Katecheza 2. Wymiary Życia Konsekrowanego, s. Halina Chojnacka	91
Pomysły na Katechezy dla młodzieży ponadgimnazjalnej.....	104

I. KATECHEZA DLA DZIECI Z PRZEDSZKOLA

Temat: CHCĘ KOCHAĆ BARDZIEJ BOGA I LUDZI

Autor: s. Elżbieta (Marietta) Kruszewska,
Zgromadzenie Sióstr Jezusa Miłosiernego

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Uświadomienie dzieciom, czym jest życie konsekrowane.
- Wskazanie dzieciom na wartość życia konsekrowanego.

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- Wie, na czym polega życie konsekrowane.
- Wie, że celem życia konsekrowanego jest większa miłość Boga i bliźniego.
- Wie, jak wygląda życie osób konsekrowanych.

Umiejętności

Uczeń:

1. Potrafi rozpoznać osoby konsekrowane (zakonne).
2. Uznaje wartość życia konsekrowanego i szanuje osoby konsekrowane.

3. Metody i techniki: rozmowa kierowana, piosenka z pokazywaniem gestami, ekspozycja obrazków i zdjęć, medytacja dotykowa, czytanie Pisma Świętego, rysowanie, opowiadanie z pokazywaniem rekwizytów, czytanie fragmentu *Dzienniczka* św. s. Faustyny Kowalskiej.

4. Środki dydaktyczne: Pismo Święte, obrazki i zdjęcia osób zakonnych i św. osób konsekrowanych, *Dzienniczek* św. s. Faustyny Kowalskiej, pudełko zawierające: białą chusteczkę, kromkę chleba i czerwony kwiatek, kartki, kredki.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Katecheta uczy dzieci piosenki: „Kocham Cię Jezu, całym sercem swym...(może być inna piosenka lub modlitwa, mówiąca do Jezusa i bliźniego). Dzieci kilkakrotnie ją powtarzają. Można także nauczyć dzieci prostych gestów podczas śpiewania (tradycyjne lub wymyślone przez katechetę).

2. Nawiązanie do tematu

Katecheta pokazuje dzieciom jakieś zdjęcia osób konsekrowanych i obrazki (jak największe) świętych zakonników lub zakonnice, a następnie pyta dzieci:

- Kto jest na tych zdjęciach i obrazkach?
- Jak wyglądają te osoby?
- Czym ich strój różni się od ubrań waszej mamy i waszego taty?
- Czy ktoś z was widział kiedyś taką osobę, gdzie, co robiła?
- Jak myślicie, czym zajmują się takie osoby?

3. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta daje dzieciom obrazki i zdjęcia by je obejrzały.

Katecheta mówi dzieciom by się przypatrzyły tym postaciom, jak wyglądają, czym ich ubranie różni się od ubrania ich mamy czy taty

Katecheta tak ustawia obrazki i zdjęcia, by były widoczne dla dzieci w czasie całej katechezy.

4. Wyjaśnienie głównych prawd katechezy

Katecheta mówi dzieciom:

Pan Jezus, który kocha wszystkich ludzi daje im różne zadania w życiu. Do serca niektórych ludzi puka (można głośno zapukać), i mówi by starali się żyć tak jak On i spełniać Jego pragnienia. Takie osoby nie mają własnych rodzin, dzieci. Ich największym zadaniem jest kochać Jezusa i wszystkich ludzi na świecie. Nazywamy ich

osobami zakonnymi, braćmi i siostrami zakonnymi. Noszą takie specjalne ubrania, czasem krzyż albo różaniec.

Ważną sprawą w ich codziennym życiu jest modlitwa. Ten, kto kocha Jezusa powinien się modlić, ponieważ modlitwa to rozmowa z Nim, możemy Mu wtedy wszystko powiedzieć.

- Co można powiedzieć Jezusowi w czasie modlitwy?
- W jaki sposób powinien się modlić człowiek, który bardzo kocha Jezusa?

Wszyscy ludzie, których Jezus wybiera dużo czasu przebywają z Nim w kościele, kaplicy, rozmawiają z Panem Jezusem, mówią Mu, że Go bardzo kochają.

Zadaniem takich osób jest też kochać wszystkich ludzi, pomagać tym, którzy najbardziej potrzebują pomocy: dzieciom, chorym, biednym i wszystkim, którzy są nieszczęśliwi.

Katecheta pokazuje i wspólnie z dziećmi omawia ilustracje przedstawiające osoby zakonne posługujące w sierocińcach, szpitalach, na misjach w szkołach, w kuchniach ubogich.

Następnie katecheta pokazuje dzieciom Pismo Święte i mówi:

Mam w rękach najważniejszą księgę na świecie, są w niej spisane Słowa Boga do ludzi.

- Jak się nazywa ta księga?

Teraz przeczytam wam fragment Pisma Świętego opowiadający o dobrych czynach Pana Jezusa:

„A oto zbliżył się do Niego pewien człowiek i zapytał: «Nauczycielu, co dobrego mam czynić, aby otrzymać życie wieczne?» Odpowiedział mu: «Dlaczego Mnie pytasz o dobro? Jeden tylko jest Dobry. A jeśli chcesz osiągnąć życie, zachowaj przykazania». Zapytał Go: «Które?» Jezus odpowiedział: «Oto te: Nie zabijaj, nie cudzołóż, nie kradnij, nie zeznawaj fałszywie, czcij ojca i matkę oraz miłuj swego bliźniego, jak siebie samego!» Odrzekł Mu młodzieniec: «Przestrzegałem tego wszystkiego, czego mi jeszcze brakuje?» Jezus

mu odpowiedział: «Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną!» Gdy młodzieniec usłyszał te słowa, odszedł zasmucony, miał bowiem wiele posiadłości (Mt 19, 16-22).

Katecheta pyta dzieci:

- Dlaczego ten człowiek nie chciał iść za Jezusem?
- Czy trudno jest zostawić wszystko co lubimy, aby mieszkać tylko z Jezusem?

Cała ta historia pokazuje nam, że Jezus nigdy nic nie nakazuje. On zaprasza i zawsze patrzy z miłością.

Katecheta wyjmuje pudełko, w którym ma trzy skarby: np. białą chusteczkę, kromkę chleba i czerwony. Katecheta mówi dzieciom:

Mam w rękach skarb. To jest taki skarb, jaki każdy brat i siostra zakonna noszą w swoim sercu.

Prezentując przygotowane rekwizyty katecheta tłumaczy:

Biała chusteczka oznacza, że taka siostra czy brat zawsze najbardziej będzie kochał Jezusa i dla Niego żył.

Kromka chleba, oznacza, że do życia taki człowiek potrzebuje rzeczy najważniejszych, nie ma dużo drogich rzeczy, ale dla niego skarbem największym jest Chrystus.

Czerwona róża oznacza, że będzie posłuszny Jezusowi zawsze i wszędzie oraz będzie posłuszny innym ludziom, a to jest bardzo trudne posłuchać tego co inni nam każą zrobić.

Jeśli czas pozwoli Katecheta może opowiedzieć dzieciom o św. s. Faustynie, pokazać jej obrazek, oraz przeczytać fragment z Dzienniczka:

To jest siostra zakonna, miała na imię Faustyna, przychodził do niej Pan Jezus, ona bardzo Go kochała i była bardzo dobra dla innych ludzi. Teraz przeczytam wam historię, jaka przydarzyła się s. Faustynie

„Jezus w postaci ubogiego młodzieńca dziś przyszedł do furty. Wynędzniały młodzieniec, w strasznie podartym ubraniu, boso i z odkrytą głową, bardzo był zmarznięty, bo dzień był dżdżysty i chłodny. Prosił coś gorącego zjeść. Jednak [gdy] poszłam do kuchni, nic nie zastałam dla ubogich; jednak po chwili szukania znalazło się trochę zupy, którą zagrzałam i wdrobiłam trochę chleba, i podałam ubogiemu, który zjadł. W chwili, gdy odbierałam od niego kubek, dał mi poznać, że jest Panem nieba i ziemi. Gdym Go ujrzała, jako jest, znikł mi z oczu. Kiedy weszłam do mieszkania i zastanawiałam się [nad] tym, co zaszło przy furcie, usłyszałam te słowa w duszy: Córko moja, doszły uszu moich błogosławieństwa ubogich, którzy oddalając się od furty błogosławią mi, i podobało mi się to miłosierdzie twoje w granicach posłuszeństwa, i dlatego zszedłem z tronu, aby skosztować owocu miłosierdzia twego” (Dz. 1312).

Katecheta pyta:

- Kto przyszedł do s. Faustyny?
- Jak wyglądał?
- Co ona zrobiła?

5. Zastosowanie życiowe

Katecheta zwraca się do dzieci:

- Co należy powiedzieć, gdy widzimy księży czy siostry zakonne albo braci zakonnych np. na ulicy?
- Dlaczego tak mówimy, a nie np.: Dzień dobry?
- Dlaczego należy słuchać tego, co mówią te osoby?

Aby usłyszeć głos Jezusa trzeba słuchać, ponieważ Jezus nie krzyczy, On mówi szeptem. Do każdego z was mówi szeptem. Aby być szczęśliwym trzeba słuchać tego głosu i zgodzić się na wszystko, co Jezus będzie od Was chciał.

6. Modlitwa śródlekcyjna

Katecheta mówi:

Teraz pomodlimy się wspólnie do Jezusa taką szczególną modlitwą. Nazywa się ona „Przykazanie miłości”.

Katecheta uczy dzieci „Przykazania miłości” i razem się modlą.

Katecheta wyjaśnia:

W tej modlitwie przypomnieliśmy sobie, że miłości do Pana Boga jest najważniejsza i miłość do drugiego człowieka również jest bardzo ważna.

7. Podsumowanie treści

Katecheta mówi:

Powiedzieliśmy dzisiaj o takich szczególnych osobach wybranych przez Jezusa

- Jak wyglądają takie osoby?
- Co robią?
- Co jest najważniejsze w ich życiu?
- Jak należy pozdrawiać takie osoby, gdy je widzimy?
- Jakie są trzy skarby, które noszą w swoim sercu?

Katecheta podsumowuje: najważniejszym w życiu osób zakonnych jest miłość do Jezusa i drugiego człowieka. Gdy tak czynią, są bardzo szczęśliwe, najszczęśliwsze na świecie!

8. Praca domowa

Katecheta mówi dzieciom:

Dzisiaj wieczorem pomódlcie się razem z rodzicami za wszystkich braci i siostry zakonne, aby Pan Jezus im błogosławił i by nigdy w Kościele nie zabrakło takich osób, które będą Go bardzo kochały.

9. Modlitwa końcowa

Katecheta mówi dzieciom:

Teraz wspólnie zaśpiewamy tę samą piosenkę, jaką śpiewaliśmy na początku naszej katechezy (można śpiewać z pokazywaniem gestami).

II. KATECHEZY DLA DZIECI KLAS I – III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

KATECHEZA 1

Temat: POWOŁANIE DO ŻYCIA KONSEKROWANEGO – CO TO TAKIEGO?

Autor: s. Agata Trzaska, Służebniczka NMP NP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Uczeń uświadamia sobie kim są osoby konsekrowane
- Uczeń uświadamia sobie, że powołanie jest darem Boga

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza:

- Uczeń wie, kto powołuje i skąd się biorą osoby konsekrowane
- Uczeń, wie po co są osoby konsekrowane
- Zna biblijną historię powołania Samuela

Umiejętności:

- Uczeń umie wyrazić Bogu wdzięczność za dar powołania, za osoby konsekrowane
- Podejmuje modlitwę za osoby konsekrowane

3. Metody i techniki: rozmowa i opowiadanie, odczytanie Słowa Bożego, scenka biblijna, praca z tekstem, modlitwa, śpiew.

4. Środki dydaktyczne: Pismo Św., piosenka „Barka”, tekst piosenki, zdjęcia przedstawiające różnych ludzi, zdjęcia sióstr zakonnych, zakonników, karty pracy dla uczniów lub napisy do umieszczenia na tablicy, tekst – słowa Jana Pawła II o osobach konsekrowanych

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Powitanie: Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus – na wieki wieków. Amen.

Nasze spotkanie z Panem Jezusem rozpoczniemy od modlitwy, która będzie prośbą za wszystkich ludzi, a szczególnie za powołanych, aby potrafili iść za głosem powołującego Boga. *Znak krzyża, Ojciec nasz.*

2. Nawiązanie do tematu

Ojciec Św. Franciszek ogłosił ten rok, Rokiem Życia Konsekwowanego. Dziś na katechezie dowiemy się kim są osoby konsekrowane i skąd się biorą?

Zapisanie tematu katechezy:

Powołanie do życia konsekrowanego – co to takiego?

Co to jest życie konsekrowane? Kim są osoby konsekrowane? Kto to jest osoba konsekrowana? *(Wypowiedzi dzieci. Gdyby uczniowie mieli problem naprowadzamy ich przez pytanie: co to znaczy że kościół jest konsekrowany: poświęcony dla Boga, oddany na użytek Bogu, poświęcony Bogu).*

Życie konsekrowane to życie poświęcone Bogu, osoba konsekrowana, to osoba poświęcona Bogu, oddana na wyłączność Bogu. Taką osobą oddaną Bogu jest oczywiście ksiądz ale też siostra zakonna, zakonnik. To ktoś kogo Bóg pragnie mieć za swojego współpracownika. To ktoś kogo Bóg powołuje by Mu pomagał, towarzyszył. Skąd się biorą osoby konsekrowane?

3. Sytuacja egzystencjalna

Powstańcie, przeczytamy opis powołania z Pisma Św.: Czytamy opis powołania Samuela z **1Sm 3,1- 10. 19- 20. Kończąc tekst, katecheta mówi:** Oto Słowo Boże, uczniowie odpowiadają: Bogu niech będą dzięki.

Następnie katecheta mówi: teraz spróbujemy tę historię przedstawić. Katecheta wybiera ucznia, który będzie grał Samuela, Helego. Katecheta będzie wypowiadał Słowa Boga i prowadził narrację.

Młody Samuel usługiwał Panu pod okiem Helego. W owym czasie rzadko odzywał się Pan, a widzenia nie były częste. Pewnego dnia Heli spał w zwykłym miejscu. Oczy jego zaczęły już słabnąć i nie mógł widzieć. A światło Boże jeszcze nie zagasło. Samuel zaś spał w przybytku Pańskim, gdzie znajdowała się Arka Przymierza. Wtedy Pan zawołał: „Samuelu”, a ten odpowiedział: «Oto jestem». Potem pobiegł do Helego mówiąc mu: «Oto jestem: przecież mnie wołałeś». Heli odrzekł: «Nie wołałem cię, wróć i połóż się spać». Położył się zatem spać. Lecz Pan powtórzył wołanie: «Samuelu!» Wstał Samuel i poszedł do Helego mówiąc: «Oto jestem: przecież mnie wołałeś». Odrzekł mu: «Nie wołałem cię, synu. Wróć i połóż się spać». Samuel bowiem jeszcze nie znał Pana, a słowo Pańskie nie było mu jeszcze objawione. I znów Pan powtórzył po raz trzeci swe wołanie: «Samuelu!» Wstał więc i poszedł do Helego, mówiąc: Heli spostrzegł się, że to Pan woła chłopca. I rzekł więc Heli do Samuela: Odszedł Samuel, położył się spać na swoim miejscu. Przybył Pan i stanawszy zawołał jak poprzednim razem: «Samuelu, Samuelu!» Samuel odpowiedział: «Mów, bo sługa Twój słucha». Samuel dorastał, a Pan był z nim. Cały Izrael poznał, że Samuel zyskał potwierdzenie jako prorok Pański.”

Katecheta omawia z uczniami przeczytany tekst.

- Kto wołał? (Bóg)
- Kogo wołał? (człowieka, Samuela)
- Kto pomógł Samuelowi rozpoznać głos Boga? (Heli, drugi człowiek)
- Do czego powołał Bóg Samuela? (do misji, był prorokiem Pana)

4. Zastosowanie życiowe

Od początku świata Bóg wybierał sobie ludzi, czyli powoływał ich podobnie jak Samuela do swojej służby, wyznaczał im zadania do wykonania. Na pewno znacie wielu takich ludzi, szczególnie

powołanych prze z Boga. Teraz waszym zadaniem będzie połączyć osobę powołaną przez Boga z zadaniem jakie jej Pan Bóg wyznaczył.

Uczniowie na tablicy przyporządkowują osobę do zadania, to ćwiczenia można też wykonać w zeszytach ucznia, uczniowie dostają od katechety karty pracy, na których mają połączyć pary: (załącznik 1)

Święty Jan Paweł II	Matka Jezusa
Święty Piotr	Apostoł
Matka Najświętsza	Papież
Święty Józef	Siostra zakonna, sekretarka Bożego Miłosierdzia
Święta Siostra Faustyna	Służba Bogu, naśladowanie Jezusa
Siostra zakonna	Opiekun Jezusa

Już wiemy kto powołuje i do czego. A teraz dowiemy się, kto może być powołany przez Boga do Jego służby. *Katecheta umieszcza na tablicy zdjęcia różnych ludzi: kobiety, mężczyźni, młodzież, przedstawiciele różnych kontynentów, radośni i smutni, biedni i bogaci. Zadajemy uczniom pytanie: Kto może być powołany do wyłącznej służby Bogu czyli do bycia osobą zakonną, konsekrowaną? Kto może zostać siostrą zakonną, zakonnikiem? (każdy, kto wierzy w Boga, kocha Go i chce Mu służyć).* Tak, każdy może być przez Boga powołany do Jego służby. Dzisiaj Bóg powołuje do swojej służby ludzi, siostry zakonne, zakonników.

Pytamy uczniów czy widzieli kiedyś, spotkali jakąś siostrę zakonną, zakonnika (wypowiedzi uczniów).

Po czym można rozpoznać siostrę zakonną, zakonnika czyli osobę konsekrowaną? (*ubiór zakonny, habit, welon, krzyżyk, różaniec przy pasku*). Pokazujemy uczniom zdjęcia, albo foldery powołaniowe.

5. Wyjaśnienie głównych prawd katechezy

Wiemy już kim są osoby konsekrowane, kto je powołuje. Teraz dowiemy się po co Bóg powołuje osoby konsekrowane. Podpowiedzi będziemy szukać u św. Jana Pawła II.

Ojciec Św. powiedział do osób konsekrowanych: *”Przez samą swoją obecność osoby konsekrowane są znakiem Chrystusa i Jego stylu życia, wezwanie dla wszystkich, by niczego nie przedkładać ponad Boga i Jego królestwo, oraz wzorem poświęcenia się modlitwie i służbie bliźnim”* (Anioł Pański, 30 stycznia 2000).

Omawiamy z uczniami przeczytany tekst:

Po co są osoby konsekrowane? (*by być znakiem Chrystusa, by naśladować Jego życie*). Jakie są zadania osób konsekrowanych? (*na pierwszym miejscu stawiać Boga i Jego królestwo*). W czym mają być wzorem dla wierzących? (*poświęcenia się modlitwie i służbie bliźnim*). Uczniowie otrzymują tekst ze słowami Jana Pawła II (załącznik 2) wklejają go do zeszytu i mają:

- w klasie I narysować, jakie są zadania osób konsekrowanych;
- a w klasie II – III napisać, jakie są zadania osób konsekrowanych.

6. Modlitwa śródlekcyjna

Po napisaniu lub narysowaniu zadań pomodlimy się za wszystkie osoby zakonne, aby jak najlepiej służyły Bogu, aby były wierne swojemu powołaniu. Zaśpiewamy piosenkę „Barka”, której słowa opisują jak Pan Jezus powoływał swoich uczniów i jak dzisiaj powołuje do swojej służby. *Rozdajemy tekst piosenki* (załącznik 3)

Uczniowie śpiewają „Barkę” – można szczególnie w klasie I śpiewać z pokazywaniem.

7. Posumowanie treści

Wiemy już co to jest powołanie, kto powołuje i kto może być powołany. Wiemy kto to jest osoba konsekrowana. Wiemy, że to człowiek, który całe swoje życie poświęcił Bogu, który chce naśladować Pana Jezusa. Każda siostra zakonna, każdy zakonnik to swoje poświęcenie Panu Bogu ślubuje, podobnie jak wasi rodzice ślubowali sobie wierność, tak osoby konsekrowane, ślubują Bogu:

- **CZYSTOŚĆ** – ŻE ICH SERCE, BĘDZIE NALEŻAŁO DO BOGA, ŻE W ICH ŻYCIU NA PIERWSZYM MIEJSCU BĘDZIE BÓG
- **UBÓSTWO** – ŻE DLA NICH NAJWIĘKSZYM SKARBEM BĘDZIE BÓG, ŻE BĘDĄ SIĘ STARAĆ PRZED WSZYSTKIM O SPRAWY BOGA A NIE BOGACTWA ZIEMI
- **POSŁUSZEŃSTWO** – ŻE BĘDĄ W SWOIM ŻYCIU BARDZIEJ SŁUCHAĆ BOGA NIŻ SIEBIE, BĘDĄ SZUKAĆ WOLI BOŻEJ

8. Praca domowa

Zaprosicie swoich rodziców, rodzeństwo do wspólnej modlitwy za wszystkie osoby konsekrowane, siostry zakonne, zakonników by wiernie służyli Bogu, a także o dar nowych powołań do służby Bogu.

9. Modlitwa końcowa

Na zakończenie naszej katechezy dziękujemy Dobremu Bogu za wszystkie osoby konsekrowane, za siostry zakonne, zakonników śpiewając „Barkę”.

Załącznik 1

Święty Jan Paweł II	Matka Jezusa
Święty Piotr	Apostoł
Święta Maryja	Papież
Święty Józef	Siostra zakonna, sekretarka Bożego Miłosierdzia
Święta Siostra Faustyna	Służba Bogu , naśladowanie Jezusa
Siostra zakonna	Opiekun Jezusa

Załącznik 2

Ojciec Św. powiedział do osób konsekrowanych: *"Przez samą swoją obecność osoby konsekrowane są znakiem Chrystusa i Jego stylu życia, wezwanie dla wszystkich, by niczego nie przedkładać ponad Boga i Jego królestwo, oraz wzorem poświęcenia się modlitwie i służbie bliźnim"*

Załącznik 3

1. Pan kiedyś stanął nad brzegiem,
Szukał ludzi gotowych pójść za Nim;
By łowić serca
Słów Bożych prawdą.

Ref.: O Panie, to Ty na mnie spojrzaleś,
Twoje usta dziś wyrzekły me imię.
Swoją baręk pozostawiam na brzegu,
Razem z Tobą nowy zacznę dziś łów.

2. Jestem ubogim człowiekiem,
Moim skarbem są ręce gotowe
Do pracy z Tobą
I czyste serce.
3. Ty, potrzebujesz mych dłoni,
Mego serca młodego zapalem
Mych kropli potu
I samotności.
4. Dziś wypłyniemy już razem
Łowić serca na morzach dusz ludzkich
Twojej prawdy siecią
i słowem życia.

KATECHEZA 2

Temat: **KOMU POTRZEBNE SĄ DZIŚ SIOSTRY ZAKONNE?**

Autor: **s. Agata Trzaska, Służebniczka NMP NP**

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Uczeń uświadamia sobie kim są i komu są potrzebne siostry zakonne i zakonnicy
- Uczeń uświadamia sobie, że siostry zakonne służąc biednym, służą samemu Jezusowi
- Uczeń uświadamia sobie jak on może służyć Jezusowi

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza:

- Uczeń wie komu służą osoby zakonne
- Uczeń wie jak może pomóc potrzebującym

Umiejętności:

- Uczeń potrafi wyrazić wdzięczność Bogu za dar sióstr zakonnych i zakonników
- Uczeń potrafi wymienić osoby zakonne, które służyły potrzebującym
- Uczeń potrafi pomóc człowiekowi potrzebującemu

3. **Metody i techniki:** pogadanka, opowiadanie, praca z tekstem Pisma Św., praca w grupach – prezentacja wybranej postaci, śpiew piosenki, modlitwa, rysunek, gra (kostka z uczynkami miłosiernymi)
4. **Środki dydaktyczne:** nagranie piosenki i słowa „Bóg potrzebuje ciebie”, Pismo Św., zdjęcia ludzi biednych, chorych, bezdomnych, głodnych, zdjęcia sióstr zakonnych posługujących wśród potrzebujących, kostka do gry lub kartki do losowania z

uczynkami miłosiernymi co do ciała, zdjęcia bł. Matki Teresy z Kalkuty, bł. Marty Wieckiej, św. Brata Alberta Chmielowskiego, św. Franciszka z Asyżu, teksty z krótkimi opisami postaci świętych i błogosławionych, tekst przemówienia Ojca Św. Benedykta XVI do osób konsekrowanych.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Powitanie: Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus – na wieki wieków. Amen. Katecheza to nasze spotkanie z Panem Jezusem, dlatego na początku wyrazimy Mu wdzięczność za dar życia, za rodzinę i szkołę, za talenty, którymi nas obdarzył:

Znak krzyża. CHWAŁA OJCU I SYNOWI I DUCHOWI ŚWIĘTEMU, JAK BYŁA NA POCZĄTKU, TERAZ I ZAWSZE I NA WIEKI WIEKÓW. AMEN.

Uczniowie mogą jeszcze podać własne intencje na modlitwę – prośby, podziękowania.

2. Nawiązanie do tematu

Dziś na katechezie spróbujemy odpowiedzieć na pytanie: Komu potrzebne są dziś siostry zakonne?

Zapisanie tematu: Komu potrzebne są dziś siostry zakonne?

Dlaczego takie pytanie? Ojciec Święty Franciszek ogłosił obecny rok – Rokiem Życia Konsekrowanego. A życie konsekrowane to życie poświęcone Bogu, osoba konsekrowana to osoba, która swoje życie poświęciła na wyłączność Bogu. Osoba konsekrowana to siostra zakonna, zakonnik, którzy służą Panu Bogu, naśladują Pana Jezusa.

Skoro już wiemy kim są osoby konsekrowane, to wracamy do pytania: Komu są potrzebne siostry zakonne?

3. Sytuacja egzystencjalna

Powstańcie, odczytamy Słowa Pana Jezusa z Ewangelii św. Mateusza.

Czytamy opis sądu ostatecznego z Mt 25, 34-40. Kończąc, katecheta mówi: Oto Słowo Boże,

uczniowie odpowiadają: Bogu niech będą dzięki.

Katecheta zwraca się do dzieci:

- Kto jest Królem z przypowieści? (Pan Jezus)
- Kogo zaprasza na ucztę, czyli do swojego Królestwa? (tych którzy dali Mu jeść, pić, przyjęli Go w gościnę, dali Mu ubranie, odwiedzili Go gdy chorował)
- Jak dzisiaj można dać Jezusowi jeść, pić, jak można dać mu ubranie i dach nad głową? (pomagając potrzebującym)

4. Wyjaśnienie głównych prawd katechezy

To zaproszenie Pana Jezusa do spełniania dobrych czynów skierowane jest do wszystkich ludzi, do wszystkich wierzących, aby w szczególnie sposób odpowiedzieli na nie...

Umieszczamy na tablicy:

- a) Zdjęcia ludzi chorych, biednych, głodnych, w zniszczonych ubraniach, bezdomnych
lub
- b) Folderki, plakaty przedstawiające siostry zakonne posługujące wśród chorych, biednych, bezdomnych

Można z uczniami omówić zdjęcia, plakaty: (kto jest na zdjęciach, kto służy tym ludziom, w jaki sposób?)

Kto usłyszał słowa Pana Jezusa? Siostry zakonne, zakonnicy. To właśnie oni odkryli w osobach chorych, biednych, samotnych, opuszczonych Pana Jezusa. Na początku wielu zakonów stał człowiek, który usłyszał powołanie Pana Jezusa, by służyć Mu w najuboższych. W ten sposób powstawały zakony i zgromadzenia zakonne z ich właściwym charyzmatem. Charyzmat to taki dar Ducha Świętego dany konkretnej osobie, by tym darem służyła innym. Tak więc Pan Bóg powoływał kobiety i mężczyzn, udzielał im swoich darów, by mogli służyć innym.

- a) *W klasie I katecheta opowiada, uczniowie mogą pokazywać*
- b) *W klasie II i III – uczniowie pracują w grupach*

Każda grupa ma przedstawić (przeczytać, odegrać scenkę, zagadkę dla pozostałych) otrzymana postać: (do każdej z postaci można pokazać uczniom zdjęcie)

Grupa 1

Bł. Matka Teresa z Kalkuty – troska o umierających

Chciała pomagać biednym i umierającym w slumsach Kalkuty. Założyła własne Zgromadzenie Misjonarek Miłości i zamiast habitu nosiła sari - tradycyjny strój hinduski. Stopniowo do sióstr dołączali spontanicznie lekarze, pielęgniarki i ludzie świeccy, którzy tak jak Matka Teresa chcieli służyć najbiedniejszym, żyjącym w nędzy i umierającym często na ulicach. Organizowano kolejne punkty pomocy, by uporać się z chorobami będącymi skutkiem niedożywienia i przeludnienia. W ciągu długiego życia Matka Teresa przemierzała niezmordowanie cały świat, zakładając placówki swej wspólnoty zakonnej i pomagając na różne sposoby najuboższym i najbardziej potrzebującym.

Grupa 2

Św. brat Albert Chmielowski – troska o bezdomnych

Znany malarz, osiadł w Krakowie, gdzie zaangażował się coraz bardziej w opiekę nad nędzarzami i bezdomnymi. Po pewnym czasie porzucił całkowicie malarstwo, poświęcając się pomocy ubogim. Mieszkał w ogrzewalni miejskiej razem z bezdomnymi, alkoholikami i nędzarzami. Sprzeciwiał się jałmużnie, którą nie uznawał za prawdziwą pomoc, ponieważ nie rozwiązywała problemu biedy, a była tylko doraźnym zabiegiem mającym na celu uspokajanie sumień ludzi bogatych. Dał początek założonemu przez siebie [Zgromadzeniu Braci Albertynów](#), założył także Zgromadzenie Sióstr Albertynek. W Krakowie prowadził przytułek, w którym mieszkał razem z ubogimi.

Grupa 3

Bł. siostra Marta Wiecka – troska o chorych

Siostra Marta pracowała w szpitalu, była osobą, która nie zamykała się w granicach obowiązku, lecz chętnie spieszyła z pomocą wszędzie tam, gdzie na tę pomoc czekali. Siostra Marta bardzo kochała swe powołanie i zawsze była radosna oraz zadowolona z wykonywanej wśród chorych posługi. Uśmiechnięta, pełna cierpliwości i niezwyklej dobroci niosła ulgę nie tylko cierpiącemu

ciału, ale zabiegała też o zdrowie ducha powierzonych jej chorych. Miała niezwykły dar jednania dusz z Bogiem, na jej oddziale nikt nie umierał bez sakramentu pojednania. Dla siostry Marty każdy cierpiący człowiek był jednakowo ważny, wszystkim służyła z tą samą miłością. Siłę do służby czerpała z modlitwy. Świadoma niebezpieczeństwa dobrowolnie podjęła się dezynfekcji pomieszczenia po chorej na tyfus plamisty, chociaż był do tego zobowiązany inny pracownik - młody ojciec rodziny. Nazajutrz pojawiły się objawy choroby. Na skutek choroby zmarła, służąc chorym.

Grupa 4

Św. Franciszek – troska o biednych

Odreštaurował własnymi rękami kilka zniszczonych kościołów w okolicy Asyżu. Pozbywając się wszystkiego, co posiadał, a nawet własne ubranie oddając ojcu, żył odtąd jak pustelnik. Rozpoczął życie w ubóstwie i apostołstwo, na wzór Chrystusa i Apostołów. Odziany w zgrzebny habit, przepasany sznurem, głosił słowo Boże. Przy tym nie zaniedbywał posługi miłosierdzia względem chorych, najbardziej wówczas cierpiących i opuszczonych, mianowicie trędowatych. Początkowo był sam, często niezrozumiany i wyśmiewany, z czasem jednak zaczęli się do niego przyłączać coraz liczniejsi naśladowcy, a także naśladowczynie. W ten sposób stał się założycielem trzech zakonów: [braci mniejszych](#), [siostr klarysek](#) i [tercjarzy](#), którzy służą Jezusowi w biednych, opuszczonych.

5. Zastosowanie życiowe

Siostry zakonne, zakonnicy poszli za Panem Jezusem, by Go naśladować, by jak On karmić głodnych, dać pić spragnionym, dawać schronienie bezdomnym, nagich przyodziewać, chorymi się opiekować, być przy umierających. Podejmując tą posługę, służą samemu Jezusowi. My też możemy służyć drugiemu człowiekowi, który potrzebuje naszej pomocy – w domu, w szkole, w klasie, na podwórku.

- a) Uczniowie losują wybrany uczynek miłosierdzia (*pocięte na paski dla kl. I mogą mieć formę obrazkową*)

Głodnych nakarmić.
Spragnionych napoić.
Nagich przyodziać.
Podróżnych w dom przyjąć.
Więźniów pocieszać.
Chorych nawiedzać.
Umarłych pogrzebać.

- b) Uczniowie wyrzucają na kostce uczynek miłosierny i układają modlitwę za człowieka, który potrzebuje danej pomocy, mogą też narysować jak wykonują dany uczynek miłosierdzia.

6. Modlitwa śródlekcyjna

Uczniowie odczytują lub wypowiadają ułożone przez siebie modlitwy, na koniec możemy zaśpiewać: (tekst piosenki - załącznik 1)

Śpiew piosenki: „Bóg potrzebuje ciebie” (piosenkę można pokazywać)

7. Podsumowanie treści

Na koniec katechezy posłuchajcie jeszcze co do osób zakonnych, sióstr i zakonników powiedział Ojciec św. Benedykt o ich posłudze:

„W dzisiejszych czasach w klasztorach i ośrodkach duchowości mnisi, osoby zakonne i konsekrowane stwarzają wiernym szkoły modlitwy, wychowania do wiary i duchowej opieki. Przede wszystkim jednak nadal prowadzą oni wielkie dzieło ewangelizacji i dają świadectwo na wszystkich kontynentach, aż po przedmurza wiary, a czynią to wielkodusznie i często składają w ofierze własne życie aż po męczeństwo. Wielu z nich poświęca się całkowicie katechizacji, wychowaniu, nauczaniu, krzewieniu kultury i przekazowi społecznemu. Opiekują się młodymi ludźmi i ich rodzinami, ubogimi, osobami w podeszłym wieku, chorymi i samotnymi. Nie ma takich środowisk ludzkich i kościelnych, gdzie nie

byliby obecni, często w sposób cichy, ale zawsze konkretny i twórczy, niejako przedłużając obecność Jezusa, który przeszedł, dobrze czyniąc wszystkim (por. Dz 10, 38). Kościół jest wdzięczny za świadectwo wierności i świętości, dawane przez tak licznych członków instytutów życia konsekrowanego, za nieustanną modlitwę pochwalną i wstawienniczą ich wspólnot, za ich życie oddane na służbę Ludowi Bożemu” (*Życie konsekrowane w świecie współczesnym. Przesłanie Papieża do uczestników sesji plenarnej Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego*, 29 września 2005).

8. Praca domowa

Zadanie domowe z dzisiejszej katechezy:

1. Poszukaj w swoim środowisku sióstr zakonnych i dowiedz się komu służą
2. Pomódl się za siostry zakonne, by w tych wśród którzy służą potrafiły zobaczyć Jezusa, zapros do swojej modlitwy Twoich bliskich

9. Modlitwa końcowa

Komu są dziś potrzebne siostry zakonne? Jak widzicie bardzo dużo ludzi potrzebuje dziś sióstr zakonnych, zakonników, którzy będą im służyć jak samemu Panu Jezusowi. Dlatego teraz poprosimy za wszystkie osoby zakonne, by w każdym człowieku, któremu służą potrafiły zobaczyć Pana Jezusa, a także za ludzi młodych by usłyszeli głos powołania i z odwagą poszli za Panem Jezusem.

Można zaśpiewać piosenkę „Bóg potrzebuje ciebie” lub „Barkę”

Załącznik 1

1. Bóg potrzebuje ciebie, dużo bardziej potrzebuje ciebie.

Potrzebuje ciebie dużo bardziej niż nieba,

Potrzebuje ciebie dużo bardziej niż ziemi,

Potrzuje ciebie duzo bardziej niz morza,

Potrzuje ciebie.

2. Ja potrzebuje Boga...

3. Ty potrzebujesz Boga...

4. Ja potrzebuje ciebie...

III.KATECHEZY DLA DZIECI KLAS IV – VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

KATECHEZA 1

**Temat: POWOŁANIE ZAKONNE JAKO SZCZEGÓLNY
DAR OD BOGA**

Autor: s. Maria (Karoliana) Buksa, Służebniczka BDNP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Ukazanie powołania zakonnego, jako daru od Boga oraz wybranie do poszczególnych zadań w Kościele
- Zwrócenie uwagi dzieci na obdarowanie człowieka łaską powołania, by mógł według Bożej Woli zrealizować swoje życie.

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- potrafi wyjaśnić, że powołanie jest wezwaniem Boga skierowanym do konkretnego człowieka
- Wie, że osoba powołana do życia poświęconego Bogu jest Jego znakiem w świecie

Umiejętności

Uczeń:

3. Rozwija chęć odpowiadania na głos Bożego powołania
4. Umacnia więź z Bogiem, który jest dawcą życia i szczęścia
5. Potrafi wymienić cechy osoby powołanej do życia zakonnego
6. Pielęgnuje postawę wdzięczności i modlitwy za osoby konsekrowane

3. **Metody i techniki:** dialog z klasą, słuchanie Słowa Bożego, praca w grupach, praca z tekstem, obrazem, wspólny śpiew
4. **Środki dydaktyczne:** Pismo Święte, teksty zawierające świadectwa powołanych, zdjęcia sióstr z wybranych zgromadzeń lub prezentacja multimedialna o apostołatach różnych zgromadzeń.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Czynności wstępne

Salę lekcyjną przygotowujemy na przerwie według zaplanowanego schematu. Jeśli wykorzystujemy zdjęcia wybranych Zgromadzeń, i różnorodnych dziedzin oraz posług ich życia, proponuję przygotować plansze z hasłem spotkania. Natomiast, gdy będziemy wykorzystywać prezentację multimedialną - należy przygotować laptop, projektor, tablicę multimedialną – stosownie do możliwości.

2. Modlitwa

Tekst wprowadzający w modlitwę

Papież Franciszek rok duszpasterski 2014/2015 ogłosił jako rok życia konsekrowanego. Dlatego na początku katechezy pomódlmy się szczególnie za wszystkie osoby powołane do naśladowania Jezusa. Uczynimy to słowami modlitwy, której nauczył nas sam Jezus: *Ojciec nasz.*

3. Nawiązanie do tematu

Dziś będziemy mówić o powołaniu do życia zakonnego czyli wybraniu ludzi na służbę Bogu. Powołanie dane jest każdemu człowiekowi, np. do życia, do świętości, do pełnienia różnych zadań w świecie. Powołanie i wybranie to szczególny dar od Boga, którym Jezus obdarza konkretnego człowieka, by siedł do ludzi w Jego imieniu i głosił naukę słowem oraz życiem. Pan Jezus wybrał sobie Dwunastu Apostołów, żeby byli Jego przyjaciółmi i pomocnikami, aby po Jego odejściu szli oraz głosili Ewangelię. Jezus wybrał także niewiasty, kobiety, które słuchały Jego nauki i wspomagały w posłudze. One także stały się apostołkami. I tak jest do dziś. Wciąż Jezusowi potrzebne są dobre, czułe kobiece serca, siostry zakonne.

Dlatego to właśnie dziś będziemy sobie mówić o ich powołaniu i apostołstwie.

4. Sytuacja egzystencjalna

Gdybyśmy mogli teraz wykorzystując najnowsze technologie przelecieć na światem i podglądać, co robią siostry na różnych kontynentach, w różnych miejscach, to zobaczylibyśmy:

- że tyle sióstr modli się, adoruje Jezusa, siostry nie tylko mówią nam o Jezusie a Jezusowi o nas;
- wiele domów dziecka, w których siostry dzień i noc mieszkają pod jednym dachem z opuszczonymi dziećmi;
- domy z dziećmi upośledzonymi, których rodziny się wstydzą i oddają do zakładów pod opiekę sióstr;
- wiele przedszkoli, ochronek, świetlic, szkół, akademików katolickich, w których siostry wychowują dzieci i młodzież;
- miejsca opuszczone przez cywilizację, gdzie siostry każdego dnia odwiedzają chorych i samotnych: narkomanów, alkoholików, samotne matki;
- szpitale, w których siostry pracują i opiekują się chorymi;
- w środkach masowego przekazu, gdzie siostry dbają o piękno słów i obrazu;
- kościoły, gdzie siostry dbają o piękno zewnętrzne liturgii;
- domy rekolekcyjne, gdzie siostry pomagają ludziom w odnajdywaniu Boga;

I wiele, wiele innych miejsc, w których siostry oddają swoje życie, zdolności, siły i czas Bogu, służąc drugiemu człowiekowi.

Patrząc na życie sióstr, ich modlitwę, różnorodność ubiorów, podejmowane różne posługi w Kościele i na misjach, proszę, aby każdy z was zastanowił się i powiedział swoje skojarzenie z pojęciem *siostra zakonna*. Co myślisz, gdy widzisz na ulicy czy w szkole, czy w kościele siostrę zakonną. Można też wybrać formę porównania: Siostra zakonna jest jak...?

Wypowiedzi uczniów zapisujemy na tablicy lub na planszy ze zdjęciami.

Posłuchajmy świadectwa jednej z sióstr:

„Od kiedy sięgam pamięcią zawsze chciałam robić w życiu coś dla ludzi – pisze jedna z sióstr. Kochałam dzieci, lubiłam się nimi opiekować. Często odwiedzałam ludzi starszych, aby porozmawiać, czasem w czymś pomóc. Widziałam często w ludzkich oczach łzy, to mnie zawsze zatrzymywało i napawało refleksją. Cieszyłam się, gdy twarze ludzi były rozpromienione, a w oczach można było odczytać radość i pokój. Kiedy stanęłam przed wielką decyzją wyboru zawodu, postanowiłam zostać pielęgniarką. Bardzo chciałam nieść nadzieję tym, którzy najbardziej na nią czekali.

Szybko rozkochałam się w mojej pracy pielęgniarskiej. Opatrzność zaprowadziła mnie do Domu Pomocy Społecznej dla dzieci, prowadzonego przez Siostry. Przyglądałam się pracy sióstr, pociągała mnie ich troska i poświęcenie. I stało się dla mnie coś zupełnie nieoczekiwanego – zrodziła się myśl o innym życiu – życiu zakonnym. Ja pomagałam im fizycznie, zewnątrznie ale one pomagały mi bardziej, ukazując miłość Jezusa, mojego Pana. Dzięki ich posłudze pełnej miłości i gorliwości zrozumiałam, że to On sam wzywa mnie do służby w zgromadzeniu. Służąc chorým, Jemu służę.

5. Zastosowanie życiowe

Czy są potrzebne dziś siostry zakonne? Oczywiście, że wciąż są potrzebni ci, którzy będą ludziom przypominać, że Bóg jest i że ich kocha. Bardzo są potrzebni ci, którzy jak wiele świętych sióstr zakonnych zapomną o sobie i będą dla innych znakiem Bożej Opatrzności oraz nieustannej troski Boga o każdego człowieka, zwłaszcza tego najmniejszego i najuboższego.

W jednym z kościołów zniszczonych podczas II wojny światowej znaleziono w ruinach krzyż, na którym znajdował się wizerunek Chrystusa bez rąk. Ksiądz Proboszcz odnowił krzyż, ale pozostawił Zbawiciela bez rąk. Pod krzyżem umieścił napis: „Nie mam własnych rąk, aby czynić dobrze. Czekam na wasze ręce”. Czy nasze ręce są na to gotowe? Czy moje i Twoje życie jest Ewangelią, którą mogą czytać inni ludzie?

Chrystus... nie ma już rąk,
ma tylko nasze ręce
by czynić Swoje dzieła.
Chrystus... nie ma już nóg,
ma tylko nasze nogi
aby iść dzisiaj do ludzi.
Chrystus... nie ma już głosu,
ma tylko nasz głos
aby mówić dzisiaj o Sobie.
Chrystus... nie ma już sił,
ma tylko nasze siły,
by prowadzić ludzi do Siebie.
Chrystus... nie ma już Ewangelii,
którą oni by jeszcze czytali.
Lecz to co mówimy i czynimy
jest Ewangelią, która właśnie się pisze.
(Anonim flamandzki z IV w.).

6. Modlitwa śródlekcyjna

Piosenka „Barka”.

7. Podsumowanie treści

Po śpiewie Barki katecheta dzieli klasę na 5 grup. Każda z grup otrzymuje fragment przeprowadzonego wywiadu z siostrą zakonną (załączniki). Uczniowie zapoznają się z treścią, omawiają tekst razem i próbują odpowiedzieć na postawione pytania. Czas pracy w grupach 13 min.; następnie przedstawiciel grupy podaje na forum przemyślane wnioski.

Katecheta może na zakończenie pracy przeprowadzić z uczniami rozmowę, sugerując się następującym pytaniem?

Co daje szczęście tym, którzy są powołani do życia zakonnego?

Oczywiście miłość, bo nie istnieje inne źródło niż miłość. Siostry żyjące według Jezusowej Ewangelii to te osoby, które prawdziwie kochają. I tylko takie osoby są szczęśliwe, podobnie jak Maryja i Józef, Piotr i Jan, św. Maria Magdalena i św. Matka Teresa, św. Maksymilian Kolbe i św. Jan Paweł II, bł. Edmund Bojanowski.

Powołanie to dar Pana Boga, który trzeba z pokorą przyjąć i wypełnić. Nasze życie jest bardzo cenne i nie można pozwolić, aby przeminęło bezowocnie. Jesteśmy Panu Bogu potrzebni. Naszych rąk potrzebują inni ludzie, naszego uśmiechu, naszych łez, naszej pomocy.

Bóg potrzebuje tych, którzy będą kochać, którzy będą się dzielić z innymi talentami, aby idąc drogą powołania zakonnego byli szczęśliwi i tym szczęściem dzielili się z innymi.

8. Notatka

Jako notatka w zeszycie będzie zapisanie kilku wybranych wypowiedzi: Kim jest siostra zakonna?

9. Praca domowa

Dziś wieczorem pomódl się za znaną Ci siostrę, może katechetkę pracującą w Twojej parafii albo pochodzącą z Twojej rodzinnej parafii. Postaraj się dowiedzieć, do jakiego Zgromadzenia należy, kto założył Zgromadzenie i jaki siostry mają charyzmat.

10. Modlitwa końcowa

Na koniec katechezy pomódlmy się za wszystkie siostry zakonne, za to, że odpowiedziały swoim życiem na zaproszenie Jezusa, aby były prawdziwymi i autentycznymi Jego świadkami. Prośmy także za każdego z was, byście w swoim życiu potrafili odkrywać piękno darów, talentów, które Bóg składa w wasze serca.

Boże, powołaj nam "szaleńców",
którzy poświęcą się bez reszty,

którzy zapomną o sobie,
którzy kochają inaczej niż tylko przez słowa,
którzy oddają się prawdzie aż do ostatka.
Potrzebni są nam „szaleńcy”
bezinteresowni,
ofiarni,
gotowi na wszystko,
nieznani – otwarci na potrzeby bliźnich.
Potrzebni są nam „szaleńcy”
od zaraz,
zauroczeni prostym życiem,
kochający pokój,
czyści w swoich intencjach,
zdecydowani nigdy nie zdradzić,
miłujący –
gotowi przyjąć każde zadanie,
wyjechać dokądkolwiek bądź;
posłuszni,
żywiółowi i wytrwali,
cisi i nieustrudzeni.

Załączniki: wywiady z siostrami

Załącznik nr 1

W czym kryje się piękno powołania zakonnego siostry?

Piękno mojego powołania widzę już u samego jego początku „To Bóg wybrał mnie przed założeniem świata”, „nadał mi imię jeszcze nim poczęłam się w łonie mej matki”. Czyż to nie wspaniałe, że Ktoś zapragnął abym zaistniała?!, Ktoś bardzo chciał abym żyła. To musiał być Ktoś kto mnie kocha!

Ta Miłość pozwoliła zobaczyć mi świat w kochającej rodzinie, otoczyła mnie gronem mojego rodzeństwa, ta Miłość poprzez chrzest dała mi nowe życie, pragnęła abym stając się Bożym – Jego dzieckiem mogła, kiedyś powrócić do Domu Ojca.

Dzięki Tej Miłości okazywanej mi przez najbliższych i tych wszystkich, których Bóg postawił na mej drodze, kształtowało się

moje wychowanie, moja wiara... Pomimo różnych doświadczeń radosnych i trudnych młodościowego życia, wiem, że to Miłość która „ukochała mnie od wieków” zawsze była blisko, czasem Jej nie chciałam, czasem odstawiałam na dolne półki mego życia – a Ona milcząca zawsze była blisko...

W czym kryje się piękno mojego zakonnego powołania ?

Ta Miłość – mój Bóg, który zapragnął abym zaistniała, od wieków jest ze mną jest przy mnie. Jego obecność jest jak „lekki powiew wiatru”. Trzeba głębokiej ciszy, zamyślenia, trzeba pragnąć usłyszeć Go w sobie a wtedy „wszystko jest możliwe”. Wtedy droga już nie jest taka trudna, wtedy wolność ma prawdziwe imię, wtedy można naprawdę kochać wszystkich, których Pan stawia na drodze życia, wszystkich, do których posyła ...Wtedy świadomość grzechu, słabości nie przeraża a wiara w Miłosierdzie uspokaja. Wtedy umie się być „ostatnim”, wtedy chce się pokornie stanąć z tyłu za Miłością i iść powoli krok w krok i od Niej się uczyć. Wtedy nie liczy się już swoich osiągnięć czy strat, chce się po prostu naprawdę kochać i żyć dla Boga i drugiego człowieka. Wówczas tylko Miłość staje się ważna, tylko Ona nadaje życiu sens.

To jest właśnie piękno mojego powołania do życia, do mojego Zgromadzenia.

Bóg – Nieskończona Miłość ofiaruje nam Siebie, tak bardzo ofiaruje się w Swoim Synu Jezusie Chrystusie. On zaprasza nas abyśmy tę Miłość przyjęli i abyśmy tak jak On potrafili też Miłość ofiarować.

s. Agnieszka

Pytania dla grupy:

1. Co Siostrze daje radość w życiu zakonnym?
2. O czym trzeba przypomnieć według Siostry dzisiejszemu człowiekowi?

Załącznik nr 2

Co dla siostry znaczy być powołaną?

Powołanie to łaska, dar, który Bóg pragnie ofiarować wybranej przez Siebie osobie. Tak jak każdy dar możemy go przyjąć bądź odrzucić. Przyjąć - to nie znaczy zobaczyć i odłożyć na bok, ale

przyjąć to znaczy: **DZIĘKOWAĆ, POZNAWAĆ, ZACHWYCAĆ SIĘ NIM, ROZWIJAĆ I DZIELIĆ SIĘ NIM Z INNYMI.**

Ja też miałam swoje plany na dorosłe życie. Dobry zawód i to taki, w którym będę mogła pomagać innym (chciałam być policjantką lub pielęgniarką), mąż, dzieci, dla których miałam już wybrane imiona i pragnienie wielkiej miłości. Pośród tego wszystkiego pojawiała się także myśl o życiu zakonnym, gdyż dane mi było spotykać się z Siostrami pracującymi w mojej parafii, ale zawsze pozostawał „znak zapytania”. Mówiłam sobie, że ktoś taki jak ja się nie nadaje. Trzeba mieć w sobie to „coś” od dawna, a nie zostać wybraną od tak sobie. Myślałam – to niemożliwe żeby Bóg chciał mieć właśnie mnie dla Siebie przecież ja mam plany, o których On wie. Jeśli chce mojego dobra nie może mi ich krzyżować. A jednak...

Pan Bóg ma poczucie humoru i jest Przedziwny. Jak chce mieć kogoś dla Siebie, to uczyni wszystko by tak się stało. On nie rezygnuje tylko cierpliwie czeka podsuwając to, co poruszy serce. Pragnienie wielkiej miłości stało się we mnie bardzo silne od momentu, kiedy Bóg przemówił do mnie słowami jakże znanej i wielokrotnie słyszanej piosenki „Barki”, a mianowicie refrenu „O Panie to Ty na mnie spojrzaleś, Twoje usta dziś wyrzekły me imię...”. Dotknęło to tak mojego serca, że do dziś, kiedy ją słyszę w oczach pojawiają się łzy, ogarnia mnie wzruszenie i wielka wdzięczność. Bóg wejrzał właśnie na mnie. Wiele razy pojawiało się pytanie „dlaczego?”. Przecież było wiele lepszych ode mnie koleżanek, które nadawałyby się o wiele bardziej, a tu Pan wybrał właśnie mnie. Koleżankom przygotował inną drogę.

Bóg kocha mnie taką, jaką jestem – z tym wszystkim, co we mnie złożył, gdyż On zna mnie najlepiej. To, czego ode mnie oczekuje, to mego serca i mojej miłości. Miłości, która nie jest łatwa, gdy chce się by była prawdziwa.

Z upływem lat widzę, że Pan Bóg nie pozbawił mnie tego, o czym marzyłam wcześniej tzn. przed wstąpieniem do Zgromadzenia. Każdego dnia daje mi o wiele więcej.

Pragnęłam wielkiej miłości – otrzymałam Oblubieńczą Miłość Jezusa. Chciałam mieć dzieci – mam ich sporo realizując macierzyństwo duchowe. Chciałam dobry zawód – robię to, o czym

marzyłam, gdyż pracuję, jako pielęgniarka w szpitalu, gdzie mam wiele okazji do służby, świadczenia miłości i dawania siebie.

s. Urszula

Pytania dla grupy:

1. Co Siostrze daje radość w życiu zakonnym?
2. O czym trzeba przypomnieć według Siostry dzisiejszemu człowiekowi?

Załącznik nr 3

Jak rozpoznać powołanie zakonne?

Gdy pytają mnie młodzi ludzie, jak rozpoznać, że Pan woła na tę, a nie inną drogę, zazwyczaj odpowiadam, że to „sprawa miłości”. Tak. To „sprawa miłości”. Ktoś lub coś musi zająć pierwsze miejsce w naszym umyśle, woli i sercu. Jeżeli rozważam możliwość oddania się Chrystusowi na drodze życia zakonnego, to nie stanie się to wcześniej, dopóki nie zakocham się w Nim tak bardzo, że wszystko inne nie będzie już miało dla mnie takiego znaczenia. On musi być pierwszy i najważniejszy! A gdy się człowiek zakocha, to potem wszystko wygląda inaczej. Zmienia się sposób myślenia, wartościowania. Uruchamia się cały łańcuch cudownych i czasem bardzo trudnych zależności. Gdy się człowiek zakocha w drugiej Osobie – w Chrystusie, zaczyna powoli wyzwać się z egoizmu... Jeżeli kocham autentycznie, to zaczyna być dla mnie najważniejsze to, co ta druga Osoba chce...

Rozeznawanie powołania to odkrywanie Bożego planu miłości, w którym On dla mnie przewidział bardzo konkretne i niezastąpione przez nikogo miejsce. To współtworzenie historii zbawienia. To wspaniałe odkrycie, że jestem kochana i powołana do miłości. Jestem obdarowana i sama mogę i chcę stać się darem dla Niego, dla drugih. I znajduję w tym szczęście i radość.

Aby rozeznąć powołanie trzeba być w bliskiej i serdecznej relacji z Bogiem. Niemożliwe jest, aby usłyszeć ten głos i zrozumieć Boży język miłości bez modlitwy. Gdy człowiek odkryje w sobie pragnienie Boga, szuka okazji, by je nasycić. A, że Bóg jest Miłością

nieskończoną, pragnienie, które raz obudziło się w ludzkim sercu, sprawia, że pozostaje ono niespokojne tak długo, dopóki „nie spocznie w Bogu”. /św. Augustyn/

Gdy czegoś chcemy, wytrwale do tego dążymy. Aby odczytać Boży zamiar wobec siebie, aby dać odpowiedź zrodzoną z autentycznej miłości, muszę być szczerą wobec siebie i wobec Boga. Tylko w atmosferze zaufania możliwe jest przyjęcie tego daru. Miłość rodzi ufność. Miłość wyraża się poprzez wierność.

Powołanie to skarb, który „nosimy w naczyniach glinianych” /św. Paweł/ - wymaga nieustannej troski i czuwania...

s.M. Barbara

Pytania dla grupy:

1. Co Siostrze daje radość w życiu zakonnym?
2. O czym trzeba przypomnieć według Siostry dzisiejszemu człowiekowi?

Załącznik nr 4

Co dla siostry znaczy żyć dla Boga?

Niektórych Bóg obdarza szczególną łaską Swojej bliskości zapraszając do życia zakonnego, by mieć ich wyłącznie dla siebie, by się nimi posłużyć i przez nich nieść radość i szczęście ubogim tego świata... A Święty Paweł powie nam, że niewielu wśród nich jest mędrców, bogatych, uczonych czy szlachetnie urodzonych... - to Boża tajemnica, że z grona tylu poszukujących wybiera niewielu... Ale Bóg jest twórczy w swoich sposobach działania i dlatego nie ma z góry określonych dróg czy modeli powołania. Wszędzie jednak daje się słyszeć mocne Chrystusowe wołanie: PÓJDŹ ZA MNĄ! Czasem powołanie dojrzewa w ciszy, innym razem gwałtownie jak w przypadku Szawła pod Damaszkim. Dla wielu jest tak mocne, że pamiętają, która to była godzina jak Apostołowie Piotr i Andrzej. Jednak najczęściej powołuje przez różne życiowe sytuacje, wydarzenia, natchnienia, ludzi.

Jezus i w moim życiu tak kierował i układał, aż wskazał Zgromadzenie Sióstr Służebniczek Dębickich. I dał tyle łaski, by zapukać do furty klasztornej i poprosić o przyjęcie, by potem przez

lata formacji przygotować się do złożenia ślubów zakonnych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, by wypowiedzieć Bogu TAK na dobre i na złe, na całe życie. A On położył pieczęć Miłości na moich słowach, w których oddałam Mu siebie na całe swoje życie i na wieczność.

Każda z nas – Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej, czując się powołaną właśnie do tej rodziny zakonnej służy tym darem, jaki otrzymała; czy to w szpitalu posługując chorym, świetlicy, ochronce, w katechezie, czy też dbając o piękno świątyni. Jesteśmy jednocześnie świadome, że powołanie to dar i tajemnica Bożego działania, ale również nasza osobista odpowiedź na wezwanie.

Pytasz jak to zrobić? Może trzeba się rzucić w morze jak Piotr i zaufać, zawierzyć miłosiernej miłości. Czy jest to możliwe?

Odpowiedź znajdziemy, patrząc na życie wybranych ludzi, którzy są dla nas świadectwem i znakiem, że warto żyć dla Boga, Jemu zaufać, że właśnie w przyjaźni z Nim możemy odnaleźć swoje szczęście. Ja to szczęście odnalazłam, dlatego w sierpniu 2008 roku klęcząc przed ołtarzem złożyłam Bogu wieczyste śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, a na obrazku upamiętniającym Dzień moich zaślubin z Jezusem, umieściłam słowa Psalmu 73, które towarzyszą mi od pierwszych chwil kroczenia drogą powołania:

„Mnie zaś dobrze jest być blisko Boga, w Panu wybrałam sobie schronienie, by opowiadać wszystkie Jego dzieła”

s.M. Anna

/www.mlodziej.bdnpl.pl/

Pytania dla grupy:

1. Co Siostrze daje radość w życiu zakonnym?
2. O czym trzeba przypomnieć według Siostry dzisiejszemu człowiekowi?

Załącznik nr 5

Co dla siostry osobiście oznacza być misjonarką?

Bycie misjonarką oznacza najpierw głęboką i radosną wdzięczność za dar wiary. Wdzięczność wobec Boga, który tak bardzo ukochał mnie i każdego człowieka, że dał swojego Syna – za

mnie, abym wiedziała, jak można pięknie być człowiekiem. I posyła nieustannie swego Ducha, by mnie prowadził, dawał światło, pozwalał poznać to, co jest Bogu miłe, do czego On teraz mnie zaprasza.

Wdzięczność za całe obdarowanie Słowem, sakramentami, wspólnotą, które otrzymuję w Kościele. Dalej, wdzięczność wobec rodziców, rodziców chrzestnych, parafii, w której rosłam i w której „miałam swoje miejsce”; wdzięczność wobec moich sióstr i braci trzech zgromadzeń założonych przez św. Arnolda Janssena, którzy dzielą się ze mną przeżywaniem Boga w życiu, ze wszystkimi jego elementami. Wdzięczność wobec wielu ludzi, których spotykam na dłużej lub krócej w swoim życiu i którzy – każdy we właściwy sobie sposób – coś mi mówili o Bogu i człowieku, coś mi mówili o skarbie wiary – także wtedy, gdy bezpośrednio nie dotykamy tego tematu

Papież Franciszek rozpoczął najnowszą Adhortacji słowami: „Radość Ewangelii napełnia serce i całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem”. Nie ustaję w zdumieniu i zachwycie m.in. nad słowami św. Pawła z Listu do Efezjan: „Bóg z miłości przeznaczył nas dla siebie”. Te słowa umieściliśmy wraz z siostrami, na obrazku z naszych ślubów wieczystych. Bardzo chciałabym, by inni też mogli żyć szczęściem płynącym z tego przekonania, że należymy do Boga i że On kocha naprawdę, że jest, że nie potrzebujemy żyć jak sieroty ani ofiary losu, bo mamy Ojca, kogoś silnego, nieskończenie dobrego i patrzącego na nas z wielką życzliwością. Drugim zdaniem, jakie umieściliśmy na obrazkach był zmieniony nieco fragment piosenki: „Powiedz ludziom, że ich kochasz...” Im dłużej żyję wiarą w bezwarunkową Bożą miłość, tym żywsze jest pragnienie, by to szczęście stało się udziałem wszystkich.

s. Weronika

/artykuł: Zdumieni Panem Bogiem, Niedziela tygodnik katolicki, nr 20/2014/

Pytania dla grupy:

1. Co Siostrze daje radość w pracy misyjnej?
2. czym trzeba przypomnieć według Siostry dzisiejszemu człowiekowi?

KATECHEZA 2

Temat: „**POWIEDZIEĆ BOGU: TAK**”

Autor: s. Maria (Karoliana) Buksa, Służebniczka BDNP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

5. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Ukazanie powołania zakonnego jako planu Boga. Kształtowanie świadomości, że każdy człowiek jest powołany przez Boga i uzdolniony, aby rozpoznać powołanie i powiedzieć Bogu swoje TAK.
- Zaproszenie do modlitwy za osoby powołane do życia zakonnego

6. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- Opowiada historię powołania Samuela
- Wymienia miejsca i sytuacje, w których może usłyszeć głos Boga
- Wyjaśnia fakt, że powołanie jest osobistym wezwaniem Boga, na które człowiek musi odpowiedzieć swoim życiem

Umiejętności

Uczeń:

7. Umie scharakteryzować postawę powołanego Samuela
8. Potrafi wymienić różne formy życia zakonnego
9. Zna zadania, jakie wypełniają siostry zakonne
10. Umie zinterpretować porównanie życia zakonnego do kwiatu róży.

7. Metody i techniki:

rozmowa kierowana, krótki wykład, metoda pytań i odpowiedzi, praca z tekstem,

8. **Środki dydaktyczne:** Pismo Święte, kartki z modlitwą, czerwona róża, puste szklane naczynie, dzwonek, budzik, gazety, różne książki itp.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Czynności wstępne

WERSJA I

Na katechezie poprzedzającej obecną katechezę prosimy uczniów, aby przynieśli ze sobą na kolejne spotkanie to wszystko, co kojarzy im się ze słuchaniem; to, czego można słuchać. Przygotowujemy również duże, najlepiej szklane naczynie, dzwonek, budzik, gazety, mogą też być różne książki.

WERSJA II

Prowadzący przygotowując się na katechezę, przynosi ze sobą dzwonek, budzik, gazety, mogą też być różne książki i inne przedmioty, które kojarzą się ze słuchaniem.

Prowadzący na katechezę przynosi ze sobą różę i przygotowuje dla każdego ucznia wyciętą różę, na której jest napisany tekst modlitwy końcowej.

Proponuję, aby uczniowie usiedli tworząc koło, tak, aby wszyscy mogli nawzajem siebie widzieć. Spotkanie rozpoczynamy modlitwą.

2. Modlitwa

Boże, nasz najlepszy Ojcze, mój Ojcze. Pragnę podziękować Ci za to, że dajesz mi kolejny dzień życia. Dziękuję za to, że stwarzając świat, przygotowałeś w nim miejsce również dla mnie. Ty zawołałeś mnie po imieniu i nadal mnie wzywasz, abym usłyszał Twój głos i Twój zamiar wobec mnie. Ty do każdego i każdej z nas kierujesz Swoje Słowo pełne miłości. Daj mi je usłyszeć. Niech ono prowadzi mnie po ścieżkach życia.

3. Nawiązanie do tematu

Bóg, który od początku dziejów powołał człowieka, i to każdego człowieka do pełnej przyjaźni ze Sobą, zawsze dał się poznać tym,

k którzy Go szukali, którzy byli otwarci na Jego wołanie. On powołał człowieka do szczęścia i chce, aby to szczęście stało się udziałem każdego z nas. Ale rodzi się pytanie, czy jest możliwe, aby człowiek był naprawdę szczęśliwy? I czy jest to możliwe w dzisiejszych czasach? Tak! Jest to możliwe! Jest to możliwe wtedy, kiedy człowiek odkryje zamiar Boga względem siebie i będzie współpracował z Bożą łaską. Bo człowiek został POWOŁANY do szczęścia, które może osiągnąć idąc drogą, którą Bóg dla niego wyznaczył. Dzisiejsze nasze spotkanie poświęcimy powołaniu do życia zakonnego, konsekrowanego. Na początku powiemy najpierw, czym jest POWOŁANIE.

4. Sytuacja egzystencjalna

Prowadzący zadaje uczniom pytanie:

Z jakich słów składa się słowo POWOŁANIE

Jak już stwierdziliśmy, w skład POWOŁANIA wchodzi dwa słowa PO i WOŁANIE. Aby było WOŁANIE, musi być ktoś, kto woła, kto wypowiada słowa będące wołaniem. Tym Kimś jest Bóg. On woła każdego z nas. On kiedyś zawołał mnie i ciebie stwarzając nas. On woła i dzisiaj. Jest to delikatny głos zachęty do czynienia dobra, głos twojego serca podpowiadający, co wybrać, co czynić w konkretnej sytuacji życia. A więc już wiemy, że w POWOŁANIU ważne jest odkrycie kogoś, kto woła, zaprasza. Odpowiedź na powołanie rodzi się po usłyszeniu wołania. Trzeba więc mieć szeroko otwarte uszy serca, aby ten delikatny, wołający głos usłyszeć.

Pytanie skierowane do uczniów:

Ale czy w dzisiejszym świecie łatwo jest usłyszeć głos Boga, który jest tak bardzo cichy, delikatny?

Jak zauważamy, dzisiaj trudno jest usłyszeć to, do czego zaprasza nas Bóg, co chce nam powiedzieć. Zapraszam teraz, abyście wyciągnęli te wszystkie rzeczy i przedmioty, które przynieśliście na dzisiejszą katechezę, a które kojarzą się wam ze słuchaniem.

Prowadzący prosi kilka osób, aby pokazali przyniesione przedmioty i głośno uzasadnili, dlaczego właśnie przynieśli te rzeczy.

Jeśli wśród przyniesionych rzeczy jest sprzęt „głosnomówiący” (np. MP3, MP4, telefony komórkowe lub inne, prosimy, aby urządzenia te włączyć).

Spróbujmy teraz włączyć równocześnie te wszystkie urządzenia, które możemy, więc wszystkie MP3, MP4 i inne, które mogą wydać jakiegokolwiek sygnał lub dźwięk.

Gdy wszystkie urządzenia są włączone, prowadzący próbuje mówić do klasy.

Po chwili prosi o wyłączenie wszystkich sprzętów i kontynuuje katechezę.

A teraz mam do was jeszcze jedną prośbę. Zapraszam do mnie jedną osobę. Gdy zgłosi się ochotnik, podchodzi do pustego szklanego naczynia. Masz przed sobą puste, szklane naczynie. Weź ołówek i uderz nim. A my starajmy się przysłuchać temu dźwiękowi, który wydobędzie się po uderzeniu. Spróbujmy też włożyć do naczynia włączony budzik.

A teraz przejdź wśród twoich kolegów i koleżanek i zbierz do naczynia kilka przyniesionych przedmiotów.

Gdy naczynie jest częściowo wypełnione, znów uderzamy ołówkiem.

Czy zauważyliście różnicę w brzmieniu dźwięku? Czy teraz budzik słychać tak samo głośno, jak na początku?

A teraz proszę o włożenie do naczynia wszystkich przedmiotów, które kojarzą wam się ze słuchaniem.

Do naczynia wkładamy przyniesione przedmioty.

I znów uderzmy ołówkiem. Czy teraz jest różnica? Czy nadal budzik dzwoni tak, jak przedtem?

Jak zauważamy, różnica jest wielka. Kiedy naczynie było puste, dźwięk był głośny, wyraźny. Również budzik dzwonił głośno. Natomiast, kiedy zaczęliśmy je coraz bardziej wypełniać, dźwięk stawał się coraz bardziej głuchy i pusty, a budzik dzwonił coraz słabiej. Tak samo jest z naszym sercem. Kiedy nie jest ono zaśmiecone różnymi rzeczami i przedmiotami, możemy usłyszeć głos

Boga. A On mówi również poprzez tych, których stawia na drodze naszego życia. On do człowieka mówił zawsze. Już na kartach Pisma Świętego Starego Testamentu odnajdujemy piękne przykłady dialogu Boga z człowiekiem. Dlatego teraz zachęcam was, abyśmy wspólnie przyglądnięli się, jak Bóg mówił do Samuela. Przeczytamy fragment z 1 Sm mówiący o jego powołaniu. Ja będę czytać, a w momencie, kiedy ręką dam wam znak, wy będziecie wypowiadać: „Samuelu”.

Osoba prowadząca czyta wcześniej przygotowany fragment. W miejscu, gdzie ma być wypowiedziane imię „Samuelu” pokazuje uczniom, a oni wypowiadają to imię.

1 Sm 3,1-10,19-20

„Młody Samuel usługiwał Panu pod okiem Helego. W owym czasie rzadko odzywał się Pan, a widzenia nie były częste. Pewnego dnia Heli spał w zwykłym miejscu. Oczy jego zaczęły już słabnąć i nie mógł widzieć. A światło Boże jeszcze nie zagasło. Samuel zaś spał w przybytku Pańskim, gdzie znajdowała się Arka Przymierza. Wtedy Pan zawołał Samuela, a ten odpowiedział: Oto jestem. Potem pobiegł do Helego mówiąc mu: Oto jestem: przecież mię wołałeś. Heli odrzekł: nie wołałem cię, wróć i połóż się spać. Położył się zatem spać. Lecz Pan powtórzył wołanie: Samuelu! Wstał Samuel i poszedł do Helego mówiąc: Oto jestem: przecież mię wołałeś. Odrzekł mu: Nie wołałem cię, synu. Wróć i połóż się spać. Samuel bowiem jeszcze nie znał Pana, a słowo Pańskie nie było mu jeszcze objawione. I znów Pan powtórzył po raz trzeci swe wołanie: Samuelu! Wstał więc i poszedł do Helego, mówiąc: Oto jestem: przecież mię wołałeś. Heli spostrzegł się, że to Pan woła chłopca. Rzekł więc Heli do Samuela: Idź spać! Gdyby jednak kto cię wołał, odpowiedz: Mów, Panie, bo sługa Twój słucha. Odszedł Samuel, położył się spać na swoim miejscu. Przybył Pan i stanawszy zawołał jak poprzednim razem: Samuelu, Samuelu! Samuel odpowiedział: Mów, bo sługa Twój słucha. Samuel dorastał, a Pan był z nim”.

Pytania do uczniów:

Po wysłuchaniu fragmentu z 1 Sm prowadzący zadaje uczniom pytania:

Ile razy Samuel był wołany?

Kto wołał Samuela?

Do kogo Samuel przychodził myśląc, że to on go woła?

Co powiedział Heli Samuelowi, gdy po raz trzeci przyszedł do niego?

Przeczytany fragment pokazuje nam, że nie zawsze łatwo jest usłyszeć i rozpoznać głos i wołanie Boga. I są tacy, którzy go nie słyszą a nawet zagłuszają. Ale są też tacy, którzy pomimo tego, że jest on cichy i delikatny, potrafią go usłyszeć. A Pan Bóg wzywa do różnych rzeczy. On stawia też przed człowiekiem różne zadania.

Są tacy, którzy słyszą zaproszenie Pana Boga do tego, aby poświęcić Mu całe swoje życie, idąc drogą powołania kapłańskiego czy zakonnego, czyli konsekrowanego. I ci, którzy słyszą to Boże wezwanie mogą odpowiedzieć tak, jak Samuel: „Mów, Panie, bo sługa twój słucha”, ale mogą też odrzucić tę Bożą propozycję. Bo człowiek jest wolny. Pan Bóg pomimo tego, że kieruje do człowieka swoje wezwanie, swoje zaproszenie, nie zabiera mu wolności. Ale rodzi się pytanie, czy wtedy, kiedy człowiek odpowie „nie” na Boże wezwanie, czy wtedy będzie szczęśliwy? Nie oznacza to, że Pan Bóg na innej drodze nie będzie mu błogosławił, ale takiemu człowiekowi może towarzyszyć więcej trudności, poczucie niespełnienia. Natomiast człowiek, który przyjmuje Boże zaproszenie, czyli powołanie do życia konsekrowanego, i odpowie na nie TAK, rozkwita.

5. Zastosowanie życiowe

Kiedyś słyszałam taką myśl, że „powołanie to kwiat Ewangelii”.
Prowadzący bierze do ręki różę.

Mamy przed sobą kwiat róży. Co możemy o niej powiedzieć? Z czym nam się ona kojarzy? Jakie myśli rodzą się w naszych sercach, kiedy na nią patrzymy? Kwiat kojarzy nam się z czymś pięknym,

pachnącym, zachwycającym. Kto z nas nie chciałby otrzymać od ukochanej osoby, od kogoś, kto jest nam bliski i drogi właśnie takiej róży? Chyba nie ma osoby, która nie chciałaby mieć takiego kwiatu. A Tym Kimś, kto niektórym, wybranym daje właśnie taki kwiat powołania do życia konsekrowanego jest Sam Bóg. On wybiera osoby, które obdarowuje tym pięknym kwiatem. Ale co z różą można zrobić? Można ją przyjąć, ucieszyć się nią albo jej nie przyjmować lub zniszczyć. Tak samo jest z powołaniem do życia konsekrowanego. Można je przyjąć, odpowiedzieć TAK na Boże zaproszenie, lub zagłuszyć głos, który kieruje do człowieka Bóg.

Jeśli osoba wybrana przez Boga przyjmie ten kwiat i będzie się o niego troszczyć, rozkwitnie. Sama będzie szczęśliwa i będzie sprawiać, że innym wokół też będzie żyło się radośniej, że będą bardziej szczęśliwi.

Dalej, więc przyglądnijmy się naszej różę porównując ją do życia zakonnego, konsekrowanego. Jak wiemy, na świecie mamy wiele, bardzo wiele odmian, kolorów i gatunków róży. Tak samo jest w Bożym ogrodzie życia konsekrowanego. Patrząc na świat, w którym żyjemy, możemy zauważyć, że jest wiele różnych Zgromadzeń zakonnych męskich i żeńskich, które już na pierwszy rzut oka różnią się między sobą, patrząc choćby na strój. Ale nie tylko w stroju tkwi różnica. Każde Zgromadzenie ma swój specyficzny charyzmat. A czym jest charyzmat? To szczególny DAR dany człowiekowi i konkretnemu Zgromadzeniu, poprzez który ma on służyć Bogu. Takim charyzmatem może być np. służba dzieciom, chorym, ubogim, posługiwanie na misjach, głoszenie Słowa Bożego. To szczególne posłanie, aby właśnie służąc w ten konkretny sposób przekazywać człowiekowi prawdę o Bożej dobroci, Bożej miłości do każdego człowieka. A jak dobrze wiemy, to, że kogoś kochamy, nie musimy okazywać tylko poprzez słowo mówione. Jest tyle innych sposobów wyrażania naszej miłości, poprzez które możemy dotrzeć do umiłowanej osoby. Tak samo i Bóg poprzez osoby zakonne chce powiedzieć dzisiejszemu człowiekowi i światu o tym, że go kocha, że Mu na nim zależy. I czyni to nie tylko posługując się ustami, ale także rękami, nogami i czynami osób zakonnych, którym powierzył tak piękny kwiat powołania do życia konsekrowanego.

Ale może w sercu kogoś z was rodzi się pytanie, co z osobami, które żyją w klauzurze, które nigdy nie wychodzą poza mury klasztorne? W jaki sposób one mogą głosić prawdę o Bożej miłości człowiekowi, który żyje w świecie. I tutaj znów odnieśmy się do naszej róży. Czy róża jest różą tak piękną i pachnącą tylko wtedy, kiedy ktoś ją ogląda, podziwia, zachwycą się jej zapachem? Nie! Róża jest różą zawsze, nawet wtedy, kiedy nikt jej nie widzi. Tak samo jest z życiem konsekrowanym, z osobami, które w ciszy klasztornej celi poświęciły swoje życie Bogu. One trwają przy Bogu w wyciszeniu i w modlitewnym skupieniu odkrywają Jego Miłość. A odkrywając ją, powierzają Mu tych, którzy są poza klasztornymi murami. To właśnie osoby żyjące w zakonnej klauzurze mają tak wiele czasu, aby stawać przed Bogiem i Jemu mówić o twoich i moich trudnych sprawach. Ale osoby żyjące w klauzurze nie tylko się modlą. One wykonują także inne, wewnętrzne posługi, którymi nam służą. Jest to np. haftowanie ornatów, obrazów, wyszywanie obrusów do naszych świątyń, wypiek opłatków i komunikantów i wiele, wiele innych czynności.

A teraz znów wróćmy do naszej róży. Róża ma wiele warstw płatków. Gdy zaczniemy odkrywać te zewnętrzne, pod nimi zobaczymy kolejne. A pod nimi znów kolejne. I tak dojdziemy do „serca” róży, do tego, co na zewnątrz nie widać, a co tę różę tworzy. I tutaj znów możemy odnieść się do życia konsekrowanego. Jest coś, co łączy życie zakonne w ukryciu, klauzurowe i to na zewnątrz. To odpowiedź na Boże wezwanie, to Bóg. Osoby konsekrowane, które odpowiedziały TAK na Boże wezwanie, poprzez modlitwę i apostołską działalność najpierw same odkrywają Bożą Miłość, by potem nią dzielić się z innymi. Siostra zakonna, która np. opiekuje się człowiekiem chorym, nie musi mu wprost mówić o tym, że Pan Bóg go kocha. On poprzez dobroć siostry może odkryć dobroć Boga. Bo poprzez czyny możemy przekazać innym wiele. Sercem osoby konsekrowanej jest Bóg. A serce to coś bardzo ważnego w naszym organizmie. To Bóg złożył przepiękny kwiat powołania w sercu osoby konsekrowanej. A o osobie, która nas obdarowała czymś pięknym, wyjątkowym, nie zapominamy. Dlatego też osoby konsekrowane zawsze starają się pamiętać o Bogu. To właśnie dla Niego i ze względu na Niego czynią wszystko. One po prostu dla Niego żyją. Jemu poświęcają swój czas, swoje ręce, nogi ... siebie, a przede

wszystkim swoje serce. One powiedziały TAK na Boże wezwanie i dzięki temu rozkwitają ku Jego chwale. To Bogu mówią one o wszystkim, co składa się na ich codzienność. To przed Nim stają i Jemu powierzają wszystkie intencje i sprawy tych, z którymi się spotykają, którym posługują. I wiedz o tym, że pamiętają również o Tobie. Gdy więc jest ci trudno, gdy coś ci nie wychodzi, kiedy nie potrafisz sobie z czymś poradzić, pamiętaj, że jest ktoś, kto za ciebie się modli, kto o tobie pamięta.

Przyglądając się dalej naszej róży, dostrzegamy, że piękny kwiat róży jest podtrzymywany przez długą łodygę. I tutaj rodzi się pytanie, co podtrzymuje osoby konsekrowane, co sprawia, że życie konsekrowane w Kościele trwa od tak wielu wieków i wciąż rozkwita. I odpowiedź jest prosta. To Bóg, który zaprosił człowieka do poświęcenia się Jemu Samemu, uzdalnia go do przyjęcia tego wspaniałego Daru i codziennego odpowiadania TAK na to Jego zaproszenie. To modlitewne spotkanie z Bogiem w ciszy serca daje siłę, by iść Bożą drogą.

Róża, oprócz pięknego kwiatu i łodygi, ma też kolce. Teraz zastanówmy się przez chwilę, jakie myśli rodzą nam się, kiedy myślimy o kółkach?

Katecheta zachęca uczniów, aby głośno podzielili się tym jakie myśli nasuwają im się, gdy patrząc na różę, widzą jej kolce. Rozmowę należy tak poprowadzić, aby podsumowaniem było stwierdzenie, że kolce kują, są czymś niemiłym w dotyku.

Jak widzimy, myśląc o kółkach róży, nasuwają nam się myśli raczej nieprzyjemne, bolesne. Nieraz wydaje nam się, że są one niepotrzebne, że przeszkadzają, że sprawiają cierpienie. Ale zapominamy o tym, że kolce są czymś, co tak naprawdę różę chroni. To one sprawiają, że nie zniszczą jej np. zwierzęta. One, można tak powiedzieć, sprawiają, że róża jest bezpieczna. I podobnie, jak o kółkach róży, nieraz myślimy o osobach konsekrowanych. Niektórzy uważają, że jest to zbyt duża ofiara, że z życiem konsekrowanym jest związane tylko wyrzeczenie, cierpienie, ograniczenie. Tak, pewnego rodzaju ofiara i wyrzeczenie są wpisane w życie zakonne. Ale czy może być coś piękniejszego i wspanialszego, niż poświęcenie swojego życia i oddanie go Temu, Który nam je dał? Czy jest ktoś z ludzi, kto mnie nigdy nie zawiedzie, komu mogę zawierzyć tak do końca i na

kogo mogę zawsze liczyć? Wśród ludzi jest to trudne. Ale tylko oddanie życia Bogu i odpowiedzenie TAK na Jego wezwanie może uczynić człowieka naprawdę szczęśliwym. Dlatego dzisiaj zachęcam każdego i każdą z was do modlitwy za osoby młode, do których Pan Bóg kieruje zaproszenie do pójścia za Nim poprzez życie konsekrowane. Módlmy się, aby nie lękały się one odpowiedzieć TAK na Boże wezwanie, Boże zaproszenie. Swoją modlitwą wspierajmy także tych, którzy już weszli na tę drogę. Niech nigdy nie braknie im radości i entuzjazmu w kroczeniu za Jezusem. Kończąc nasze dzisiejsze spotkanie pomódlmy się też za was, aby każdy i każda z was potrafiła usłyszeć to, czego Pan Bóg chce od ciebie dzisiaj i każdego dnia. Niech naszą modlitwą będą słowa, które otrzymacie za chwilę.

6. Modlitwa śródlekcyjna

Prowadzący wszystkim rozdaje przygotowane róże, na których jest tekst modlitwy: **Boże, który mnie przenikasz i znasz doskonale. Stworzyłeś mnie do szczęścia, pomóż mi je odnaleźć. Ukaż mi drogę mojego życia. Spraw, abym wybrał to, coś Ty dla mnie zamierzył i do czego przygotowywałeś mnie jeszcze w łonie matki. Chcę Ci być posłusznym we wszystkim, chcę iść, gdzie mnie pošlesz. Dlatego proszę o odwagę, bym Ci zaufał bez granic, bo wiem, że mnie kochasz i chcesz mego dobra. Poprowadź mnie po Twoich ścieżkach. Amen**

7. Podsumowanie treści

Przypatrzymy się jeszcze raz Samuelowi, on przecież, jako chłopiec podjął rozmowę z Bogiem, wsłuchiwał się nieustannie w Jego głos, a Bóg mu błogosławił. Tak samo dzieje się, gdy młody człowiek, często jeszcze tak mały, podejmuje trud osobistej rozmowy z Panem Bogiem. I Bóg mu błogosławi umacniając jego decyzję odpowiadania Bogu, który wzywa: „Pójdź za Mną”.

Może na tę drogę szczególnej służby Bogu i bliźniemu wezwie Bóg kogoś z was? Może też będzie się rozlegało ciche wołanie kolejnego imienia? Gdy ktoś z was usłyszy w swoim sercu pragnienie, by swojego życia nie przepaść, dobrze zagospodarować, nie musicie

szukać jak Samuel Helego! Powiedzcie po prostu Bogu na modlitwie: „Mów Panie, bo Twój sługa, służebnica twoja, słucha.”

8. Notatka

Temat dzisiejszej katechezy brzmi: „Powiedzieć Bogu TAK”.

Powołanie – to wezwanie Boże, a nie własny wybór, zgoda na to, co Bóg dla mnie zapragnął. Powołanie to zgoda aby żyć dla innych.

9. Praca domowa

Jako zadanie domowe proponuję aby uczniowie przepisali tekst biblijny powołania Samuela (1 Sm 3,1-10) wpisując swoje imię w miejsce kropek.

1 Sm 3,1-10,19-20

..... usługiwał Panu pod okiem Helego. W owym czasie rzadko odzywał się Pan, a widzenia nie były częste. Pewnego dnia Heli spał w zwykłym miejscu. Oczy jego zaczęły już słabnąć i nie mógł widzieć. A światło Boże jeszcze nie zagasło. zaś spał w przybytku Pańskim, gdzie znajdowała się Arka Przymierza. Wtedy Pan zawołał, a ten odpowiedział: Oto jestem. Potem pobiegł do Helego mówiąc mu: Oto jestem: przecież mię wołałeś. Heli odrzekł: Nie wołałem cię, wróć i połóż się spać. Położył się zatem spać. Lecz Pan powtórzył wołanie:! Wstał i poszedł do Helego mówiąc: Oto jestem: przecież mię wołałeś. Odrzekł mu: Nie wołałem cię, synu. Wróć i połóż się spać. bowiem jeszcze nie znał Pana, a słowo Pańskie nie było mu jeszcze objawione. I znów Pan powtórzył po raz trzeci swe wołanie:! Wstał więc i poszedł do Helego, mówiąc: Oto jestem: przecież mię wołałeś. Heli

spostrzegł się, że to Pan woła chłopca. Rzekł więc Heli do: Idź spać! Gdyby jednak kto cię wołał, odpowiedz: Mów, Panie, bo sługa Twój słucha. Odszedł, położył się spać na swoim miejscu. Przybył Pan i stanąwszy zawołał jak poprzednim razem: „.....,!” odpowiedział: Mów, bo sługa Twój słucha. dorastał, a Pan był z nim.

10.Modlitwa końcowa

Prośmy Boga o to, abyśmy umieli odpowiedzieć swoim życiem na Boże wezwanie.

„Przenikasz i znasz mnie

Ty wiesz, kiedy siadam i wstaję

Z daleka przenikasz moje zamysły

Widzisz moje działania i mój spoczynek

I wszystkie moje drogi są Ci znane” (Ps 139)

POMYSŁY NA KATECHEZY O INSTYTUTACH ŚWIECKICH, DZIEWICACH I WDOWACH DLA DZIECI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

1. Część uczniów wymienia się jakimiś elementami garderoby. Klasa zgaduje, kto jest kim.
2. Rozmowa: Po czym ich rozpoznaliśmy? Czy przebrawszy się za kogoś, zmieniamy się w niego? Na ile ubranie, fryzura, makijaż wpływa na nasz nastrój? Na charakter? Na powołanie?
3. Wniosek wstępny: nasz wygląd wpływa na nasze samopoczucie i może od niego zależeć to, co myślamy o nas inni (chodzi też o stroje związane z zawodami, o emblematy i przynależność do grup), jednak osobowość, charakter, wyznawane wartości od tego nie zależą. Można się pomylić w ocenie człowieka tylko po wyglądzie.
4. Rozmowa: Jak wyglądają osoby, o których wiecie, że są całkiem poświęcone Bogu?
5. Rysowanie plakatu „z życia zakonnic”: charakterystyczne elementy stroju, typowe mieszkanie, co ma zawsze przy sobie? itd.
6. Rozmowa: Czy zakonnica będzie zakonnicą, gdy przebierze się w piżamę? W czym tkwi istota ich powołania? Co sprawia, że są poświęcone Bogu? Czy można być poświęconym Bogu tak samo, ale bez stroju zakonnego i bez klasztoru?
7. Wniosek z omówieniem katechety: Istotą jest konsekracja, życie radami ewangelicznymi. Są też osoby, które tak samo mocno oddają się Bogu, ale nie są zakonnicami. Mogą żyć i pracować między innymi ludźmi i niczym się nie wyróżniać. Wyjaśnienie pojęć, pytania grupy, podsumowanie.
8. Piosenka „Poszli w ciemno za światłem” (Arka Noego).

IV. KATECHEZY DLA MŁODZIEŻY GIMNAZJALNEJ

KATECHEZA 1

**Temat: ZWYCZAJNI LUDZIE POWOŁANI
DO WIELKICH BOŻYCH ZADAŃ W KOŚCIELE.**

Autor: s. Marta Niemiec, Służebniczka NMP NP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Uczeń uświadamia sobie, że Bóg konsekruje każdego ochrzczonego, ale niektóre osoby wzywa do szczególnego pójścia za Nim na drodze rad ewangelicznych i wyznacza im we wspólnocie Kościoła specjalne zadania.
- Uczeń poznaje zadania ochrzczonego i osób konsekrowanych.

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- Zna definicję powołania i rozumie, że dawcą powołania jest sam Bóg.
- Potrafi wyjaśnić czym jest konsekracja. Wymienia rady ewangeliczne.
- Wie, jakie zadania mają do spełnienia osoby ochrzczone i osoby konsekrowane w Kościele. Zdaje sobie sprawę z tego, że konsekracja jest darem dla wspólnoty wierzących.

Umiejętności

Uczeń:

11. Dziękuje Bogu za dar osób konsekrowanych, modli się o właściwe odczytanie swojego powołania i za powołanych.
12. Zna na pamięć rady ewangeliczne.

13. Włącza się w modlitwę Kościoła o powołania.

- 3. Metody i techniki:** eksperyment, metoda twórczego myślenia: łańcuch skojarzeń, egzegeza biblijna, praca z tekstem- metoda połowu wartościowych słów, wykład, pogadanka.

Jeśli ktoś ma możliwość, może wykorzystać tablicę interaktywną i całą prezentację do katechezy w załączniku.

- 4. Środki dydaktyczne:** butelka z wodą źródlaną, 2 naczynia z wodą oraz przyprawy: sól, cukier, pieprz i farby plakatowe, plakat z chrztem, plakaty z osobami konsekrowanymi, kościołem, ołtarzem i naczyniami liturgicznymi: kielich, monstrancja (lub prezentacja na tablicy interaktywnej), Biblia, Homilia papieża Franciszka na Dzień Życia Konsekrowanego 2 lutego 2014 (ksero dla każdego ucznia), tablica interaktywna (w miarę możliwości)

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa o rozpoznanie drogi życia

Boże przenikasz mnie i znasz, stworzyłeś mnie dla szczęścia - pomóż mi je znaleźć. Ukaz mi moją drogę życia. Spraw, abym wybrał to, coś Ty dla mnie zamierzył i do czego sposobiał jeszcze w łonie matki. Chcę być Ci posłusznym we wszystkim. Pójdę gdzie mnie pošlesz. Ufam Tobie, bo wiem, że mnie kochasz i chcesz mego dobra. Poprowadź mnie po ścieżkach Twoich. Amen.

2. Nawiązanie do tematu

Może modlitwa na rozpoczęcie katechezy zaskoczyła kogoś? Dlaczego prosiliśmy Boga o „ukazanie drogi życia”? Jeśli jesteście zdziwieni, to dobrze! Musimy sobie uświadomić, że Bóg każdego z nas konsekrował w chwili chrztu i powołał do wypełnienia określonego zadania w swoim życiu i we wspólnocie Kościoła. Niektóre osoby wezwał do szczególnych zadań.

Rok 2015 będzie poświęcony w szczególny sposób życiu konsekrowanemu i osobom konsekrowanym.

Czym jest powołanie i konsekracja? Jak docenić dar Boga dla wspólnoty Kościoła, którym jest powołanie osób konsekrowanych?

Spróbujemy na te i inne pytanie odpowiedzieć. Dlaczego ? Każdy z nas zadawał lub zadaje sobie pytanie: Kim będę w przyszłości, co będę robił, jakie jest moje powołanie?

3. Sytuacja egzystencjalna

Zacznijmy od eksperymentu:

Mamy butelkę z wodą źródlaną i dwa naczynia z wodą. Butelkę zostawiamy na razie nienaruszoną. Do wody w **pierwszym naczyniu** wsypujemy: sól i cukier, **do drugiego**: sól, cukier, pieprz i dwie rozrobione farbki do malowania.

Która woda nadaje się do picia? Zapraszam do degustacji wody źródlanej i wody z 1 naczynia...

Dlaczego wody z naczynia nr 1 i 2 nie da się wypić ? *Wymiana zdań.*

Podsumowanie: *tylko czysta, źródlana woda jest zdrowa, woda słodko-słona jest zagrożeniem dla żołądka, woda z domieszką przypraw i farbek może doprowadzić do zatrucia ...*

Zapraszam teraz do zabawy w łańcuch skojarzeń: (istotą tej metody jest szybkie zebranie od wszystkich uczniów skojarzeń dotyczących danego tematu).

Uczniowie mówią o swoich skojarzeniach do wyrażenia: **„zadania wody”**.

Można powiedzieć minimum jedno słowo maksimum jedno zdanie. *Czas trwania: ok. 5 min.*

Prawdopodobne skojarzenia:

Gasi pragnienie, myje, daje wzrost roślinom, usuwa brud, chłodzi, jest konieczna do życia, potrzebna do przygotowania posiłków, itp....

Wniosek: *Woda jest absolutnie potrzebna człowiekowi do życia: bez wody po 14 dniach człowiek umiera! Zwykła woda, a jednak niezbędna i „nadzwyczajna”.*

**JEZUS MÓWI, ŻE JEST ŹRÓDŁEM WODY ŻYWEJ...
ZAPRASZA NAS, ABYŚMY Z NIEGO CZERPALI, W CHWILI**

CHRTU WODA OBMYŁA NAS, A JEZUS DAŁ NAM ŻYCIE BOŻE, ŁASKĘ USWIĘCAJĄCĄ.

Każda inna „woda” np. niechrześcijańskie zasady postępowania, sekty, są dla nas „śmiertelnym” zagrożeniem!

Podczas dzisiejszej katechezy będziemy poznawać szczegóły dotyczące osób konsekrowanych, które mają być w świecie „wodą czystą”, wypływającą ze Źródła, Którym jest Jezus. Spróbujemy stwierdzić, czy to prawda, że osoby konsekrowane są zwyczajnymi ludźmi powołanymi przez Boga do wielkich zadań w Kościele.!

Zapis tematu katechezy: **Zwyczajni ludzie powołani do wielkich Bożych zadań w Kościele.**

4. Interpretacja (wiara i życie Kościoła)

a. Jezus Wodą Żywą – analiza tekstu biblijnego.

Ewangelia wg św. Jana (J 7, 37-39), czytana przez katechetę lub ucznia z Biblii (później może być wyświetlona na tablicy interaktywnej).

W ostatnim najbardziej uroczystym dniu świąt, Jezus wstał i zawołał z mocą: „Jeśli ktoś jest spragniony, niech przyjdzie do Mnie i pije, wierząc we Mnie. Jak mówi Pismo: Z Jego wnętrza popłyną strumienie wody dającej życie. Powiedział to zaś o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego. Duch bowiem jeszcze nie zstąpił, ponieważ nie dokonało się uwielbienie Jezusa.

(Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Najnowszy przekład z języków oryginalnych z komentarzem – Wydawnictwo Święty Paweł).

Po odczytaniu Ewangelii, katecheta wspólnie z uczniami analizuje tekst, kierując się komentarzem zamieszczonym w Biblii:

- Jezus ukazuje siebie jako Źródło wody żywej
- picie tej wody jest poetyckim opisem aktu wiary
- wierzyć to przyjmować Jezusa i Jego dar jako źródło życia, czyli zbawienia
- darem Jezusa dla człowieka i Kościoła jest Duch Święty, którego Jezus porównuje do wody
- Aby otrzymać zbawienie trzeba wierzyć w Ducha

- Jezus wypełnił cel swojej misji dopiero wtedy, gdy składając swoje życie w ofierze na krzyżu oddał Ducha

PRZEŁOŻENIE NA NASZE ŻYCIE:

- Jezus wzywa do wiary, powołuje i konsekruje, jest Dawcą i Źródłem powołania
- Bez wiary nie ma konsekracji i wypełnienia Bożych zadań
- Osoby konsekrowane troszczą się o zbawienie swoje i zbawienie innych do, których są posłane
- Bez Ducha Świętego nie jest możliwa odpowiedź na powołanie i wypełnienie zadań
- Każdy z nas został powołany przez Boga w chwili chrztu, by być dobrym, przejrzystym, żyjącym w prawdzie i miłości człowiekiem
- Niektórzy chrześcijanie zwyczajni, tacy jak my, otrzymują szczególne powołanie do zadań specjalnych we wspólnocie Kościoła
- Osoby konsekrowane są wezwane do tego, by być „więcej i bardziej” czystą wodą, by być odbiciem dobroci i miłości Boga, odbiciem Jego troski o stworzenie
- Duch Święty daje osobom konsekrowanym siłę i mądrość w wypełnianiu zadań - siłę do złożenia z siebie ofiary, na wzór Jezusa, siłę do życia radami ewangelicznymi

b. Czym jest powołanie, konsekracja i rady ewangeliczne?

Katecheta omawia i dyktuje do zeszytu, krótkie definicje powołania i konsekracji oraz rady ewangeliczne. (Jeśli dysponuje tablicą interaktywną lub rzutnikiem wyświetla na ekranie)

Powołanie to – zaproszenie skierowane przez Boga do człowieka, aby poszedł za Nim, aby z sercem pełnym wiary złożył siebie w ofierze i dawał w świecie szczególne świadectwo miłości do Boga. Wyróżnia się powołanie do: życia w małżeństwie, kapłańskie, do życia zakonnego, powołanie do świeckiego życia konsekrowanego, powołanie do życia samotnego jako osoba świecka

Konsekracja – wyłączenie z powszechnego użytku i zarezerwowanie wyłącznie do celów sakralnych np. poświęcenie kościoła, ołtarza, błogosławieństwo naczyń liturgicznych.

Rady ewangeliczne – dozgonna czystość, dobrowolne ubóstwo i zupełne posłuszeństwo dla miłości Jezusa Chrystusa

Jezus wskazuje rady ewangeliczne w Ewangelii św. Marka (Mk10, 21.29-30).

Pokaz slajdów z krótkim odniesieniem do zaprezentowanej już treści: plakat z chrztem, plakaty z osobami konsekrowanymi, kościołem, ołtarzem i naczyniami liturgicznymi: kielich, monstrancja (lub prezentacja na tablicy interaktywnej)

c. Zadania osób ochrzczonych i konsekrowanych.

Od osób konsekrowanych Bóg oczekuje większego wyrzeczenia. Muszą oderwać się od dóbr tego świata, które bardzo często przeszkadzają w pełnym otwarciu się na Boga i drugiego człowieka. Jezus zapewnia, że podjęte wyrzeczenia zostaną stokrotnie wynagrodzone przez Boga w Jego Królestwie. Osoby konsekrowane są darem Boga dla Kościoła. Życie ich ma niezaprzeczalną wartość dzięki temu, że wszystko co robią z miłości do Boga i z zaufaniem bez granic.

Jakie zadania mają ochrzczeni, a jakie osoby konsekrowane?

Każdy uczeń otrzymuje tekst homilii papieża Franciszka na Światowy Dzień Życia Konsekrowanego 2014r. Posługując się metodą połowu wartościowych słów (istotą tej metody jest „wyłowienie” z tekstu słów wartościowych) uczniowie kolorowymi pisakami podkreślają w tekście:

Zadania każdego ochrzczonego / Zadania osoby konsekrowanej

.....

„Drodzy Bracia i Siostry! Dziś obchodzimy święto Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni. Dzisiaj przypada także Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, który przypomina o znaczeniu dla Kościoła osób, które usłyszały wezwanie do bezpośredniego naśladowania Jezusa na drodze rad ewangelicznych. Dzisiejsza Ewangelia opowiada, że czterdziestego dnia po narodzeniu Jezusa, Maryja i Józef

zgodnie z prawem żydowskim zanieśli Dzieciątka do świątyni, aby Je poświęcić i ofiarować Bogu. To ewangeliczne wydarzenie jest również ikoną ofiarowania swego życia przez tych, którzy ze względu na dar Boży podejmują typowe cechy Jezusa czystego, ubogiego i posłusznego, konsekrowanego przez Ojca. Ten dar z samego siebie dla Boga dotyczy każdego chrześcijanina, ponieważ wszyscy jesteśmy Jemu konsekrowani przez chrzest. **Wszyscy jesteśmy wezwani, by poświęcić się Ojcu wraz z Jezusem i tak jak Jezus, czyniąc z naszego życia hojny dar w rodzinie, w pracy, w służbie Kościołowi, w dziełach miłosierdzia.** Jednakże tę konsekrację przeżywają w sposób szczególny zakonnicy, mnisi, świeckie osoby konsekrowane, którzy przez złożenie ślubów należą całkowicie i wyłącznie do Boga. **Ta przynależność do Pana pozwala tym, którzy nią żyją w sposób autentyczny, dać specjalne świadectwo Ewangelii Królestwa Bożego. Będąc całkowicie poświęceni Bogu, są całkowicie oddani braciom, aby nieść światło Chrystusa tam, gdzie są najgłębsze ciemności i szerzyć swoją nadzieję w sercach przygnębionych.**

Osoby konsekrowane są znakiem Boga w różnych sferach życia, **są zaczynem rozwoju społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego, proroctwem dzielenia się z maluczkimi i ubogimi.** Tak rozumiane i przeżywane życie konsekrowane jawi się nam takim, jakie jest ono naprawdę: jako dar od Boga! Każda osoba konsekrowana jest darem dla ludu Bożego w drodze. **Tak bardzo potrzeba tej obecności, która umacnia i odnawia dzieło głoszenia Ewangelii, wychowania chrześcijańskiego, miłosierdzia wobec najbardziej potrzebujących, modlitwy kontemplacyjnej, trud formacji ludzkiej i duchowej ludzi młodych, rodzin, zaangażowanie na rzecz sprawiedliwości i pokoju w rodzinie ludzkiej.**

Kościół i świat potrzebuje tego świadectwa miłości i miłosierdzia Bożego. Dlatego trzeba z wdzięcznością docenić praktykowanie życia konsekrowanego i pogłębić znajomość różnych charyzmatów i duchowości. Musimy się modlić, aby wielu młodych odpowiedziało „tak” Panu wzywającemu ich do całkowitego poświęcenia się Jemu dla bezinteresownej służby braciom. Z tych wszystkich powodów, jak już to zostało ogłoszone, rok 2015 będzie

poświęcony w sposób szczególny życiu konsekrowanemu. Zawieramy już teraz tę inicjatywę wstawiennictwu Najświętszej Maryi Panny i św. Józefa, którzy jako rodzice Jezusa byli pierwszymi przez Niego konsekrowanymi i którzy poświęcili swoje życie dla Niego”[...]. *Papież Franciszek*

Podsumowanie: wszyscy uczniowie patrzą na swoje kartki, a jeden lub dwóch uczniów czyta swoje zestawienie zadań (lub katecheta wyświetla na tablicy interaktywnej tekst i wszyscy śledzą go na dużym ekranie).

Katecheta wskazuje, że zadania osób konsekrowanych są wielkie tzn. ogromnie ważne w życiu Kościoła, a konsekracja jest darem.

5. Zastosowanie życiowe

Istotą życia osób konsekrowanych jest szczególna miłość do Boga, która sprawia, że podejmują one konkretne działania we wspólnocie Kościoła: modlitwa, czyny miłosierdzia, wychowanie, walka na rzecz pokoju i rozwoju człowieka, praca na misjach itp. Bóg jest Dawcą powołania, tylko On daje odwagę i zapał apostołski. Tylko on może sprawić, że zwyczajni, przeciętni ludzie są w stanie wypełnić wielkie zadania we wspólnocie Kościoła, mają odwagę działać pomimo trudności i własnych słabości.

Katecheta przeprowadza z uczniami rozmowę na temat wartości życia osób konsekrowanych we wspólnocie Kościoła, odwołując się do pozytywnych przykładów w środowisk lub w Kościele powszechnym

Katecheta inicjuje konkretne działanie: Uczniowie wypisują na kartkach imiona znanych osób konsekrowanych i dobro jakie czynią. Zostawiają sobie kartki i przy wieczornej modlitwie modlą się za te osoby.

6. Podsumowanie treści

Katecheta odwołuje się do doświadczenia z początku katechezy, a na podsumowanie cytuje papieża Franciszka:

[...] Będąc całkowicie poświęceni Bogu, są całkowicie oddani braciom, aby nieść światło Chrystusa tam, gdzie są najgłębsze ciemności i szerzyć swoją nadzieję w sercach przygnębionych [...].

Osoby konsekrowane mają czerpać z Jezusa wodę życia i dawać braciom. My też mamy być czystą wodą.

7. Notatka

- Definicja powołania i konsekracji;
- Rady ewangeliczne;
- Zadania osób ochrzczonych i konsekrowanych.

8. Praca domowa

- Przepisać do zeszytu zestawienie zadań osób ochrzczonych i konsekrowanych (teksty homilii dostali na własność);
- Pomodlić się wieczorem za osoby konsekrowane i za siebie, o dobry wybór drogi życiowej.

9. Modlitwa końcowa *do Ducha Świętego o nowe powołania*

Duchu Święty, wejrzyj na Kościół, który potrzebuje osób konsekrowanych. Niech nie zabraknie, tych którzy dadzą szczególne świadectwo wiary i miłości do Boga Ojca we współczesnym świecie, tak bardzo przypominającym wzburzoną i brudną wodę. Duchu Święty, to Ty otwierasz serca na Boże wołanie. Przeniknij serca i umysły dziewcząt i chłopców, by usłyszeli Boże wołanie do służby Ewangelii. Pomóż także nam, właściwie odczytać nasze powołanie. Amen.

KATECHEZA 2.

Temat: ZAPROSZENI PRZEZ BOGA DO WYJĄTKOWEJ SŁUŻBY.

Autor: s. Marta Niemiec, Służebniczka NMP NP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

5. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Uczeń pogłębia swoją wiedzę na temat faktu, że Bóg w różnych czasach powołuje ludzi, aby przekazywali Jego Słowa ludowi.
- Uczeń poznaje różne osoby powołane przez Boga oraz ich odpowiedzi na to wezwanie. Zdobywa umiejętność nowego spojrzenia na powołanie i powołanych oraz odkrywa ich wyjątkową relację z Bogiem.

6. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- Zna rodzaje powołania: do kapłaństwa, do życia zakonnego, do życia w rodzinie, do życia w samotności.
- Potrafi opowiedzieć, jakie mogą być reakcje ludzi na Boże wezwanie.
- Wie, że zadania zlecane przez Boga powołanym, są ważne dla całego ludu Bożego i świadczą o ich wyjątkowej służbie.

Umiejętności

Uczeń:

14. Modli się za powołanych.
15. Zna imiona niektórych osób powołanych przez Boga: Izajasz, Jeremiasz, Jonasz, Piotr, s. Faustyna.
16. Umie odszukać w Biblii cytaty z opisem powołań poszczególnych osób.

7. **Metody i techniki:** doświadczenie, rozmowa kierowana, interpretacja tekstu biblijnego, wykład, prezentacja multimedialna.
8. **Środki dydaktyczne:** produkty potrzebne do zrobienia zaczynu (zakwasu): 5 dag mąki żytniej razowej, 1/5 szklanki letniej wody; zakwas dojrzały; 10- 15 egzemplarzy Biblii, tablica interaktywna lub rzutnik multimedialny, fragment filmu o powołaniu św. Faustyny.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Piosenka – Oto stoję u drzwi i kołaczę

2. Nawiązanie do tematu

Prawdopodobnie każdy z was w swoim życiu spotkał osobę powołaną przez Boga lub o niej słyszał, widział ją na ulicy, podczas jakiejś uroczystości w kościele, w telewizji. Rok 2015 będzie w Kościele poświęcony życiu konsekrowanemu. Osoby konsekrowane są darem dla wspólnoty Kościoła. To mobilizuje nas do tego, byśmy zadali sobie pytanie: Dlaczego w każdym czasie Bóg zaprasza ludzi, aby służyli Mu w wyjątkowy sposób? Nasz dzisiejszy temat skupi się na odpowiedzi na pytania:

Kogo Bóg powołuje? Jak odpowiadają Mu te osoby? Jakie zadania mają wypełnić?

Zapis tematu katechezy: Zaproszeni przez Boga do wyjątkowej służby.

3. Sytuacja egzystencjalna

Zapraszam was do tego, abyśmy na dzisiejszej lekcji w ramach doświadczenia, odkryli naturę zaczynu (zakwasu), który stanowi główny składnik chleba. Chleb jest naszym codziennym pokarmem, nie zastanawiamy się jak powstał, a powinniśmy to wiedzieć.

Katecheta zaprasza jedną osobę do pomocy, daje wskazówki jak zrobić zaczyn i czuwa nad wykonaniem

- Mąkę wsypać do słoika, wlać letnią wodę i wymieszać drewnianą łąpatką, przykryć gazą i odstawić na 24 godziny w ciepłym miejscu, aby zaczyn wyrósł,
- Przez cztery dni powtarzać tę czynność, dosypując 5 dag mąki żytniej razowej i dolewając po 1/5szklanki wody.
- W szóstym dniu dodać 10 dag mąki żytniej razowej i 2/5 szklanki ciepłej wody.
- W siódmym dniu takiego zakwasu można użyć do wypieku chleba.
- Uwaga: aktywny dojrzały zakwas można wysuszyć lub zamrozić.

Wnioski:

- Zaczyn (zakwas) składa się z prostych składników: mąki i wody.
- Potrzebuje czasu, aby dojrzeć.
- Dzięki niemu można upiec pyszny, zdrowy chleb - zwyczajny, a jednak wyjątkowy!

Pozostawimy zakwas, aby dojrzewał. Zajrzymy teraz do Biblii, tam mamy słowa Jezusa, które dotyczą zaczynu (zakwasu). W jakim kontekście? Musimy to sprawdzić.

4. Interpretacja (wiara i życie Kościoła)

a) Przypowieść o zaczynie – interpretacja tekstu biblijnego.

Przed katechezą powinny zostać przygotowane egzemplarze Pisma Świętego, po jednym na ławkę, i rzutnik multimedialny lub tablica interaktywna z prezentacją.

Uczniowie odnajdują w Biblii cytat: **Słowa Ewangelii wg św. Mateusza (Mt 13, 33)**

„Powiedział im [Jezus] inną przypowieść: „Królestwo niebieskie podobne jest do zaczynu, który pewna kobieta wzięła i włożyła w trzy miary mąki, aż się wszystko zakwasilo”.

Po odczytaniu Ewangelii, katecheta wspólnie z uczniami analizuje tekst, korzystając z przypisów i komentarza:

- Królestwo niebieskie to świat Boga, jego władza, zasady i prawa, Jego Miłość.
- W dojrzewającym zakwasie wytwarzają się dzikie drożdże i bakterie, dzięki którym później urośnie piękny chleb.
- Trzy miary mąki to ogromna ilość - 36 litrów, zaczyn ma więc niezwykle moc przetwarzania ogromnej masy ciasta.
- W Izraelu używano jako zakwasu małego kawałka suchego ciasta, przypominającego zasuszone ziarno. Pozostawał on ukryty, niewidoczny w wielkiej masie ciasta. Z pozoru martwy, zakwaszał całe ciasto.
- Taka siła kryje się w Bożym Słowie. Królestwo Boże ma wewnętrzną moc przemieniania ludzi.

Według słów papieża Franciszka:

*„Osoby konsekrowane są znakiem Boga w różnych sferach życia, są **zaczynem** rozwoju społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego, proroczym dzieleniem się z małuczkimi i ubogimi”.*

Na tablicy zapisujemy: **osoba konsekrowana (powołana) = zaczyn**

Dlaczego takie porównanie? W czym osoby konsekrowane przypominają zakwas chlebowy?

Katecheta prosi o kilka wypowiedzi, na podstawie skojarzeń.

Wnioski:

- Zwyczajni ludzie wezwani do szczególnej służby przez dawcę powołania – Boga;
- Z Bożą pomocą mają pozytywnie przetwarzać świat, być dobrym zakwasem;
- Dawać świadectwo o Bogu, który JEST i KOCHA, „bardziej i więcej”, niż inni ochrzczeni.

b) Rodzaje powołania:

Katecheta omawia rodzaje powołania, może włączyć uczniów w to omawianie, po czym zapisują w zeszycie te rodzaje.

Powołanie – potocznie: posiadanie określonego daru do wykonywania danej czynności przez większą część życia. Można również mieć powołanie do pracy, którą się wykonuje.

W chrześcijaństwie przez powołanie rozumie się najczęściej wezwanie człowieka przez Boga do określonego sposobu życia.

Zasadniczo wyróżnia się następujące rodzaje powołań: do kapłaństwa, do życia zakonnego (osoby konsekrowane), do życia w rodzinie, do życia w samotności (służą innym, rezygnując z życia małżeńskiego i rodzinnego, pozostając w stanie świeckim - nie chodzi o singli - te osoby żyją z wygody same i dla siebie). Bóg powołuje każdego człowieka do konkretnych zadań, aby wspólnocie wierzących o czymś przypomnieć, umocnić w wierze, wzmocnić nadzieję, coś naprawić, kogoś nawrócić.

c) Powołania w Biblii.

Analizując prezentację, będziemy poznawać teksty biblijne ukazujące powołanie konkretnych osób i ich odpowiedź. Nie będziemy skupiać się na całej biografii, tylko na samym momencie powołania, odpowiedzi i zadaniu tych osób.

Przy analizie każdego tekstu, uczniowie odpowiadają na pytania:

Co mówi Bóg?

Jak reaguje człowiek?

Jakie zadanie zleca Bóg powołanemu?

Całość wypowiedzi dopełnia Katecheta.

Slajd nr 1: obraz z Izajaszem

Slajd nr 2:

PAN: Kogo mam posłać? Kto by Nam poszedł?

IZAJASZ: Oto ja, poślij mnie!

- Bóg pyta: Kogo mam posłać?
- Izajasz bez zastanowienia mówi: ja;
- Pełnił swoje posłannictwo w burzliwym dla Izraela czasie wojen spowodowanych wzrostem militarnej potęgi Asyrii;

- Wzywał do wierności Bogu, zachowania Prawa i sprawiedliwości;
- Wzywał do przemiany własnego życia i postępowania zgodnie z wolą Bożą, aby osiągnąć zbawienie (wola Boża to pragnienie Boga, aby człowiek został zbawiony).

Slajd nr 3: obraz z Jeremiaszem

Slajd nr 4:

PAN: Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię, prorokiem dla narodów ustanowiłem cię.

JEREMIASZ: Ach, Panie Boże, przecież nie umiem mówić, bo jestem młodzieńcem!

PAN: Nie mów: „Jestem młodzieńcem”, gdyż pójdziesz, do kogokolwiek cię pošlę i będziesz mówił, cokolwiek tobie polecę. Nie lękaj się ich, bo jestem z tobą, by cię chronić. Oto kładę moje słowa w twoje usta. Spójrz, daję ci dzisiaj władzę nad narodami i nad królestwami, byś wrywał i obalał, byś niszczył i burzył, byś budował i sadił.

- Bóg stwierdza: ukształtowałem cię, znałem, poświęciłem, prorokiem ustanowiłem;
- Jeremiasz: boi się, ma wątpliwości, z oporami przyjmuje posługę proroka;
- Ogłaszał upadek Jerozolimy i niewolę Izraela, dlatego był prześladowany przez rodaków;
- Głosił upomnienie, zachęcał do zerwania z grzechem, do czynienia miłosierdzia;
- Wzywał do odrodzenia wewnętrznego do religii „serca”.

Slajd nr 5: obraz z Jonaszem

Slajd nr 6:

PAN: Wstań, idź do Niniwy - wielkiego miasta - i upomnij ją, albowiem nieprawość jej dotarła przed moje oblicze.

JONASZ: A Jonasz wstał, aby uciec do Tarszis przed Panem.

- Bóg mówi: wstań, idź, upomnij;
- Jonasz w ogóle nie odpowiada, tylko ucieka „daleko od Pana”;
- Bóg dał mu zaskakującą misję: miał iść do Niniwy, miasta asyryjskiego i wzywać do nawrócenia mieszkańców;
- Assyria złupiła Królestwo Północne Izraela, była jego wrogiem;
- Jonasz nie rozumiał Boga i zbuntował się;
- Dopiero, gdy Bóg ratuje go od śmierci, wykonuje polecenie, ale cały czas ma opory.

Slajd nr 7: obraz ze św. Piotrem

Slajd nr 8:

PAN: Wypłyn na głębie.

PIOTR: Odejdź ode mnie, Panie, bo jestem człowiek grzeszny.

PAN: Nie bój się, odtąd ludzi będziesz łowił.

- Jezus mówi: Wypłyn na głębie;
- Piotr mówi „odejdź”, uważa się za niegodnego grzesznika, ale na polecenie Jezusa, idzie za Nim;
- Pełen zapału chodzi za Jezusem, zapewniając, że Go nie opuści;
- Trzykrotnie zdradza Jezusa;
- Jezus daje mu władzę w Kościele;
- Po otrzymaniu Ducha Świętego wiernie służył, aż do śmierci męczeńskiej.

d) Powołanie s. Faustyny Kowalskiej

Katecheta prezentuje krótki fragment filmu o s. Faustynie: moment powołania. Latem 1924 roku Helena wybrała się wraz z siostrą na zabawę taneczną w parku „Wenecja” niedaleko łódzkiej katedry Świętego Stanisława Kostki. Te chwile zadecydowały o całym jej przyszłym życiu. Tak sama to przedstawia: „... kiedy zaczęłam tańczyć, nagle ujrzałam Jezusa obok, Jezusa umęczonego, obnażonego z szat, okrytego całego ranami, który mi powiedział te słowa: „Dokąd cię cierpiał będę i dokąd mnie zwodzić będziesz?” Muzyka, tańce i towarzystwo dla tej ładnej i bystrej dziewczynastolatki

przystały być ważne. Już wiedziała, że pójdzie zupełnie inną drogą niż jej rówieśniczki. Jak dodała: "pozostał Jezus i ja" (Dz. 9), i od tej chwili Chrystus będzie Miłością jej życia.

Slajd nr 9: obraz z s. Faustyną Kowalską

Slajd nr 10:

PAN: Dokąd cię cierpiać będę i dokąd mnie zwodzić będziesz?

FAUSTYNA: Pozostał Jezus i ja

PAN: Jedź natychmiast do Warszawy, tam wstąpisz do klasztoru.

- Jezus robi wyrzut;
- Faustyna nagle zaczyna wszystko rozumieć, ma trudności w realizacji powołania, ale z Jezusem je pokonuje;
- Na polecenie Jezusa przypomina o tym, że Bóg jest Miłością i Miłosierdziem, całemu światu przekazuje od Jezusa nabożeństwo do Bożego Miłosierdzia.

Podsumowanie:

- Różne osoby, różnie odpowiadają na Boże wołanie;
- Każda ma do przekazania ważne wieści od Boga, ma być „zaczynem” w ręką Boga;
- Przez każdą z nich Bóg przemienia serca ludzi, dlatego te zadania są wyjątkowe.

9. Zastosowanie życiowe

Istotą powołania jest zgoda na to, żeby Bóg działał przez nas, zgoda na bycie „zaczynem”.

Katecheta proponuje konkretne działanie:

Wyobraź sobie, że Bóg ciebie powołuje. Wybierz jedną z osób przedstawionych na dzisiejszej katechezie, tę, która zachowała się tak, jakbyś ty teraz się zachował, odpowiadając Bogu. Jakie zadanie mógłbyś wypełnić dla dobra Kościoła?

Katecheta zapisuje sigle na tablicy, uczniowie przepisują je do zeszytu wraz z imionami powołanych. Następnie szukają w Biblii

wybranych osób. Kilku uczniów dzieli się swoim wyborem. Iz 6, 1 - 8, Jr 1, 4-10, Jon 1, 1-3, Łk5, 1-10.

10. Podsumowanie treści

Spójrzmy na nasz zaczyn, który musi kilka dni dojrzewać zanim, będzie można go użyć do pieczenia chleba. Proste składniki, prosty sposób przygotowania, a takie ogromne właściwości. Osoby powołane, to zwyczajni, słabi ludzie wezwani do szczególnej służby. Powinny pozytywnie przetwarzać świat, mają być dobrym zaczynem. Przede wszystkim dawać świadectwo o Bogu, Który jest Miłością.

Papież Franciszek powiedział: *Każda osoba konsekrowana jest darem dla ludu Bożego w drodze.*

11. Notatka

- Rodzaje powołania.
- Imiona osób powołanych, omawianych na katechezie i sigle z tekstami o powołaniu.

12. Praca domowa

- Wieczorna modlitwa za powołanych
- Refleksja nad osobą wybraną w czasie katechezy i swoim powołaniem.

13. Modlitwa końcowa

*Na zakończenie katecheta prowadzi modlitwę: Psalm 18, 1-4
Miłuję Cię Panie, Mocy moja...*

KATECHEZA 3

Temat: **Z CHRYSTUSEM W ŚWIECIE**

Autor: **Instytuty Świeckie**

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE:

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne:

Przekazanie podstawowych wiadomości o formie życia konsekrowanego, jaką są instytuty świeckie.

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe:

Wiedza:

Uczeń po katechezie:

- wie, że istnieją w Kościele różne powołania szczegółowe, a wśród nich także powołanie do życia konsekrowanego
- wie, czym są instytuty świeckie
- wie, czym charakteryzuje się życie osoby świeckiej konsekrowanej

Umiejętności:

Uczeń po katechezie:

- potrafi wytłumaczyć, jaką rolę w misji Kościoła spełniają osoby świeckie konsekrowane
- potrafi wymienić przynajmniej 5 instytutów świeckich
- modli się o rozeznanie swojego powołania oraz o nowe powołania do życia konsekrowanego

3. Metody: praca z tekstem Pisma Świętego, rozmowa kierowana, krótki wykład, doświadczenia ze świecą i solą, odczytanie świadectwa, wysłuchanie piosenki.

- 4. Środki dydaktyczne:** tekst fragmentu Ewangelii, świeca, coś do przyciemnienia pomieszczenia, sól, pojemnik z wodą, nagranie piosenki, odtwarzacz, teksty świadectw, zeszyty.

PRZEBIEG KATECHEZY:

1. Czynności wstępne.

- 2. Modlitwa:** w związku z trwającym w Kościele rokiem życia konsekrowanego modlitwa za wszystkie osoby powołane do życia konsekrowanego.

3. Sprawdzenie obecności.

4. Nawiązanie do poprzedniej katechezy:

Zakłada się, że niniejsza katecheza będzie kolejną z cyklu katechez poświęconych życiu konsekrowanemu, i w związku z tym, że uczniowie rozumieją pojęcie konsekracji życia konsekrowanego oraz posiadają podstawową wiedzę na ten temat.

Rozmowa kierowana z pytaniami otwartymi, aby przypomnieć i utrwalić treści cyklu katechez:

- Co oznacza, że Bóg „po-wołuje” / że ktoś jest „po-wołany” do czegoś?
- Podstawowe powołanie chrześcijańskie i powołania szczegółowe.
- Rok życia konsekrowanego przeżywany w Kościele (30.11.2014 – 02.02.2016).
- Życie konsekrowane i jego formy – można posłużyć się przygotowaną tablicą, plakatem, prezentacją. Przypomnieć informacje dotyczące form życia konsekrowanego omówionych na poprzednich katechezach.

1. Podanie tematu: Z Chrystusem w świecie.

2. Sytuacja egzystencjalna:

Doświadczenia ze świecą i solą. Omówienie doświadczenia w formie rozmowy kierowanej, ewentualnie krótki wykład.

- Zaciemnić pomieszczenie. Wyciszyć grupę. Z czym kojarzy się uczniom ciemność, mrok? Jakie uczucia w nich wywołuje? Zapalić świecę. Jak teraz się czują? Jak jest rola światła? Prosić uczniów o komentarz. Cel: W świetle widzimy wyraźnie, wiemy jak iść, jak się poruszać, żeby się nie potknąć; światło wskazuje drogę, daje poczucie bezpieczeństwa; jest niezbędne do życia.
- Przywrócić normalne oświetlenie w pomieszczeniu. Przygotować naczynie z wodą pitną. Ochotnik próbuje jej smaku. Dodać do wody trochę soli, tak, aby zmienić jej smak. Ochotnik ponownie próbuje. Jaka jest funkcja soli?

3. Wyjaśnienie głównych prawd katechezy:

Praca z tekstem Pisma Świętego. Rozmowa kierowana. Krótki wykład.

- Odczytać **Mt 5,13-16**. Można przygotować fragmenty na kartkach do wklejenia do zeszytu pod tematem katechezy.
- Wnioski z doświadczeń o roli światła i soli na podstawie fragmentu z Ewangelii odnieść do relacji chrześcijanin-świat.
- Dzisiejsza katecheza ma przybliżyć powołanie świeckich konsekrowanych. Przeczytany fragment Ewangelii doskonale ilustruje ich rolę w Kościele i świecie. Jezus chce, aby wierzący w Niego przez swoje czyny byli dla świata czytelnym znakiem. Świeccy konsekrowani odpowiadają całym swoim życiem na wezwanie Jezusa. Są osobami konsekrowanymi (uczeń z poprzednich katechez powinien już znać znaczenie tego słowa, ale warto przypomnieć), oddają całe swoje życie Jezusowi. Swoją odpowiedź na zaproszenie Jezusa wyrażają w ślubach czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Pozostają jednak osobami świeckimi. Nie noszą zewnętrznych oznak konsekracji, np. habitów, więc wyglądem nie odróżniają się od innych ludzi. Pracują w różnych zawodach, mieszkają obok nas, obecni są tam, gdzie trudno jest dotrzeć księżom. Żyjąc w bliskiej relacji z Panem Bogiem pośród innych ludzi, dają świadectwo wiary, pomagają im w poznaniu

Jezusa, w przemianie ich życia na lepsze, jak świeca, która rozjaśnia ciemności i jak sól, która nadaje smak potrawom.

4. Zastosowanie życiowe:

Rozmowa kierowana. Słuchanie nagrania piosenki. Odczytanie świadectw.

- Jak to się stało, że ktoś został świeckim konsekrowanym? Źe jakaś młoda kobieta czy mężczyzna powiedzieli: Tak, kocham Jezusa i chcę żyć w bardzo bliskiej relacji z Nim. Chcę wobec innych ludzi dawać świadectwo mojej wiary i pomagać im w poznaniu Boga.
- Piosenka: *Oto ja, poślij mnie*.
- Świadectwo 1. Można powtórzyć refren piosenki.
- Świadectwo 2.

5. Podsumowanie treści:

- Świecki konsekrowany jest osobą konsekrowaną i świecką. Łączy go bliska więź z Chrystusem i chce dawać o Nim świadectwo w codziennym życiu, wobec znajomych z pracy, z osiedla, ze wspólnoty itd. Uczestniczy w ten sposób w misji Kościoła, wypełniając zachętę Jezusa: „Idźcie na cały świat i nauczajcie wszystkie narody”.
- Ważna jest rozeznawanie swojego powołania i modlitwa w tej intencji.

6. Notatka:

Jedną z form życia konsekrowanego są instytuty świeckie. Ich członkowie żyją w bliskiej relacji z Bogiem według rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa, posłuszeństwa. Pozostają jednak w świecie, mieszkając i pracując jak ludzie świeccy. Swoje życie chcą kształtować zgodnie z duchem Ewangelii, dając wobec świata

świadectwo wiary. W ten sposób uczestniczą w misji apostołskiej Kościoła, posłanego do wszystkich ludzi na całym świecie.

7. Praca domowa: Na podstawie Internetu (<http://www.kkis.pl/index.php/institute-swieckie>) lub innych źródeł samodzielnie sporządzić notatkę o jednym wybranym instytucie świeckim. Dla chętnych: w formie prezentacji multimedialnej.

8. Modlitwa: Jeszcze raz refren piosenki. Potem modlitwa o rozeznanie swojego powołania.

Świadectwo 1

Wychowywałem się w domu tradycyjnie religijnym. Chodziłem do kościoła, byłem ministrantem. W liceum odszedłem od Pana Boga, wpadłem w złe towarzystwo, pogubiłem się. Uczyłem się bardzo dobrze, zdałem maturę, dostałem się na wymarzone studia. Jednak czegoś mi brakowało. Któregoś roku razem z kolegami uczestniczyłem w rekolekcjach. Przeżyłem je bardzo głęboko. Od tamtego czasu moje życie zaczęło się zmieniać. Na nowo zapragnąłem uczestniczyć we Mszy św. Czytałem Pismo Święte. Po studiach informatycznych na politechnice podjąłem pracę. Czułem jednak, że Pan Bóg chce ode mnie czegoś więcej. Pewnego dnia znalazłem w Internecie informację o instytutach świeckich. Modląc się pytałem Boga czy chce, abym służył mu jako świecki konsekrowany. Pod dwóch latach wstąpiłem do instytutu i jestem w nim do dziś, pracuję dalej jako informatyk i z radością opowiadam innym o tym, jak wspaniały jest Jezus.

Michał

Świadectwo 2

Mam trzydzieści siedem lat, pracuję jako nauczyciel języka angielskiego w szkole języków obcych, od kilku lat jestem członkinią instytutu świeckiego. Pana Boga w moim życiu spotkałam bardzo późno. W gimnazjum przechodziłam czas buntu. Skóra, ciężkie buty, nieprzyjemny wyraz twarzy. Do tego wulgaryzmy i papierosy. Dopiero w liceum coś się we mnie zmieniło. Podczas rekolekcji szkolnych, za namową koleżanki, poszłam do spowiedzi. To było niezapomniane przeżycie. W wakacje pojechałam na rekolekcje

oazowe. Widziałam, że się zmieniam. Rzuciłam palenie, z szacunkiem odnosiłam się do rodziców, zaczęłam się lepiej uczyć. Czułam, że Pan Bóg jest ciągle przy mnie, że kocha mnie i troszczy się o moje życie. Po studiach poznałam osobę, która powiedziała mi o instytutach świeckich. Od razu wiedziałam, że o coś dla mnie. Jestem szczęśliwa i wdzięczna Panu Bogu za moje powołanie.

Olga

POMYSŁY NA KATECHEZY O INSTYTUTACH ŚWIECKICH, DLA MŁODZIEŻY GIMNAZJALNEJ

Katecheza dla Gimnazjum: Instytuty Świeckie

Przygotowanymi wcześniej karteczkami dzielimy klasę na małe grupy. (Jest to zadanie na czas i najlepiej nagrodę „mamba czyni cuda”)

Każda grupa ma zaplanować tydzień zajęć tak aby osoby z Twojego otoczenia patrząc na tą osobę, na pewno doszły po tym tygodniu do wniosku, że jest dobrym chrześcijaninem. Nie można planować tego co się powie czy napisze. Świadectwo musi być bez słów tylko czyny. Np. chodzenie w koszulkach z pobożnymi napisami nie może być propozycją. Każda grupa ma do opracowania plan tygodnia dla innego człowieka np. dla gimnazjalisty, nauczyciela, prezydenta, księdza, lekarza itp. Na koniec każda grupa przedstawia wyniki pracy, katecheta wybiera najwłaściwszy plan. Katecheta powinien wydobyć z tej pracy grupowej wiedzę o tym, że np. chodzenie do pracy jest też elementem świadectwa, rozmowa z drugim człowiekiem czyli poświęcanie czasu tak samo itd. Taka praca pozwala przejść do tematu o Instytutach Świeckich i ich roli w świecie.

Pomysł Magdalena Leczkowska

KATECHEZY DLA MŁODZIEŻY PONADGIMNAZJALNEJ

KATECHEZA 1

Temat: **CZY ŻYCIE KONSEKROWANE MA SENS?**

Autor: s. Halina Chojnacka, Służebniczka NMP NP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Przybliżenie uczniom różnych form życia konsekrowanego.
- Zwrócenie uwagi na szczególne miejsce zakonów w Kościele.

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- Wie, jakie jest miejsce zakonów w Kościele.
- Potrafi uzasadnić sens życia konsekrowanego.
- Potrafi wymienić różne formy życia konsekrowanego.

Umiejętności

Uczeń:

1. Wykazuje się postawą szacunku dla osób konsekrowanych.
2. Chętnie angażuje się w dzieła wspierające budzenie powołań.
3. Uczestniczy w nabożeństwach i modli się o powołania do życia zakonnego.

3. Metody i techniki: rozmowa, wykład, praca w grupach.

4. Środki dydaktyczne: Teksty do pracy w grupach, „Leksykon zakonów w Polsce”.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Katecheta, rozpoczynając katechezę, zachęca uczniów do wspólnego odśpiewania piosenki religijnej: „Barka”.

2. Nawiązanie do tematu

Każde powołanie w Kościele jest w służbie świętości, jednak powołanie do życia konsekrowanego jest powołaniem szczególnym. Jest ono darem cennym i koniecznym, który potwierdza, że naśladowanie Chrystusa, prowadzi ku pełni życia duchowego. Co prawda wszyscy wierni są wezwani do naśladowania Chrystusa, jednak osoby konsekrowane są powołane do szczególnej zażyłości z Jezusem i oddania się Mu sercem niepodzielnym. Żyjąc w posłuszeństwie, niczego nie posiadając na własność i zachowując czystość, osoby konsekrowane przyjmują najbardziej radykalną formę życia Ewangelią na ziemi.

Spoglądając z ciekawością na ludzi w habitach często pytamy – Czy istnienie zakonów ma jeszcze sens? Próbuje odgadywać, do jakiego zakonu należą, rzadziej jednak zastanawiamy się, co ich skłoniło do wyboru takiej drogi życia i to właśnie w tym, a nie innym zakonie?

3. Sytuacja egzystencjalna

Według potocznego przeświadczenia, pokutującego także wśród wielu ludzi wierzących, klasztor jest ucieczką od trosk życia codziennego, albo od... zawiedzionej miłości, czyli azylem dla ludzi lękających się świata. Bo jakże inaczej można odczytać ciągłe posty, milczenie, ścisłe odosobnienie? Tak postrzegają życie zakonne ci, którzy nie mieli okazji osobiście przekonać się, jak naprawdę wygląda życie osób konsekrowanych. Dlatego dzisiaj na naszej katechezie zastanowimy się: Czym naprawdę zajmują się zakony? Czy życie konsekrowane w XXI wieku ma sens?

Katecheta może wysłuchać wypowiedzi uczniów nt. Czy ich zdaniem życie konsekrowane ma sens? Jakie jest ich widzenie życia zakonnego w Polsce?

Siostry zakonne spotykamy nie tylko w kościele czy kancelarii parafialnej. Są katechetkami, pielęgniarkami, nauczycielkami, wychowawczyniami. Nieraz oddają się na wyłączną służbę Bogu w zakonach klauzurowych, odcięte od świata. Zaskakują ubiorem i regułą życia. Większość ludzi dostrzega potrzebę ich służby, trudniej jest zrozumieć tę formę życia. Stąd rodzą się pytania o sens tej drogi powołania. Siostry zgodnie podkreślają, że może ona być zrozumiała tylko w perspektywie wiary, i ona wyznacza podejmowane przez nie zadania.

4. Interpretacja (wiara i życie Kościoła)

Aby lepiej wyjaśnić różnorodność i liczbę istniejących w Polsce zakonów żeńskich i męskich musimy odwołać się do pewnych tekstów, które ułatwią nam zrozumienie tej różnorodności. Adhortacja apostolska „Vita Consecrata” rozróżnia pięć form życia radami ewangelicznymi. Te formy życia konsekrowanego podejmowane są zarówno przez mężczyzn, jak i kobiety. Jakie są formy życia konsekrowanego i jakie dzieła prowadzą w Polsce zakony dowiemy się po pracy w grupach.

Katecheta dzieli klasę na pięć grup i rozdaje uczniom przygotowane do przeczytania teksty i pytania na które uczniowie mają odpowiedzieć.

Praca w grupach:

Grupa 1: Jakie są formy życia konsekrowanego i czym się charakteryzują?

Tekst: *Formy życia konsekrowanego*, Ks. Roman Kempy GN 5/2000

Grupa 2: Jakie dzieła prowadzą żeńskie zgromadzenia zakonne w Polsce?

Tekst: *Statystyka Żeńskich Zgromadzeń w Polsce*.

Grupa 3: Jakie dzieła prowadzą męskie zakony w Polsce?

Tekst: *Statystyka dzieł prowadzonych przez zakony męskie w Polsce*.

Grupa 4: Które ze zgromadzeń najbardziej was zainteresowało i dlaczego?

Tekst: *Leksykon zakonów w Polsce* (Wyd. Kai 2009)

Grupa 5: Do czego szczególnie powołane są osoby konsekrowane według Ojca Świętego Benedykta XVI?

Tekst: *Benedykt XVI Życie konsekrowane szkołą miłosierdzia i bezinteresowności*

2 II 2010 – *Homilia podczas Nieszporów w święto Ofiarowania Pańskiego*

Po zakończeniu pracy w grupach można jeszcze wspólnie przeglądnąć „Leksykon zakonów w Polsce” rozmawiając z uczniami, czy już gdzieś spotkali przedstawicieli losowo wybranych zakonów. Warto zwrócić uwagę na to, że wielkim bogactwem Kościoła jest różnorodność wspólnot zakonnych; to rezultat odmienności charyzmatów zakonodawców, odzwierciedlony w regułach albo konstytucjach zakonnych, czyli zbiorach przepisów normujących życie członków wspólnot.

5. Zastosowanie życiowe

Osoby konsekrowane praktykują rady ewangeliczne przez tzw. profesję, czyli śluby składane publicznie wobec przedstawicieli Kościoła obowiązujące do końca życia. Rady ewangeliczne stanowią główną oś życia zakonnego, dotyczą trzech istotnych dziedzin egzystencji. Ślub czystości, nie jest tylko dobrowolną rezygnacją z małżeństwa i życia rodzinnego, ale wyborem Chrystusa jako jedynej miłości. Ślub ubóstwa zobowiązuje osoby konsekrowane do życia pracowitego i ubogiego oraz do kierowania uwagi na dobra duchowe. Przez ślub posłuszeństwa osoby konsekrowane zobowiązują się do podporządkowania własnej woli prawowitym przełożonym na wzór Chrystusa pełniącego zawsze wolę Ojca.

Katecheta lub uczeń odczytuje przygotowane świadectwo życia siostry zakonnej lub zakonnika, które ma być ukazaniem radości z podjętej drogi realizacji Bożego powołania.

6. Podsumowanie treści

Realizując swoje powołanie zakonnicy i zakonnice stają się dla nas, pozostających w świecie, wymownym znakiem przynależności do Chrystusa i przypominają, że my także - poprzez swoje powołanie - mamy podążać za Zbawicielem. Wymowne są słowa zapisane na kartach *Dzienniczka* wielkiej polskiej mistyczki świętej siostry Faustyny: "Biada światu jeśli zabraknie zakonów!"

Warto podjąć próbę zweryfikowania mrocznego wyobrażenia o życiu zakonnym i odkryć jego prawdziwy sens oraz ponadczasową wartość. W murach klasztornych żyją ludzie dynamiczni, kochający świat i każdego człowieka. Nie są sfrustrowanymi ponurakami, lecz ludźmi radosnymi, cieszącymi się pełnią życia.

7. Notatka

Adhortacja apostołska "Życie konsekrowane" rozróżnia pięć form życia radami ewangelicznymi: instytuty zakonne oddane całkowicie kontemplacji, instytuty zakonne oddane dziełom apostołskim – tzw. czynne, instytuty świeckie, stowarzyszenia życia apostołskiego oraz stan dziewic, pustelników i wdów poświęconych Bogu. Te formy życia podejmowane są zarówno przez mężczyzn, jak i kobiety.

„*Biada światu jeśli zabraknie zakonów.*” św. siostra Faustyna Kowalska

8. Praca domowa

Dowiedz się jakie dzieła są prowadzone przez osoby konsekrowane w twojej parafii lub okolicznych parafiach.

9. Modlitwa końcowa

Modlitwa do Trójcy Przenajświętszej

„Przenajświętsza Trójco, błogosławiona i błogosławiąca, napełnij błogosławieństwem swoich synów i córki, których powołałaś, aby wyznawali wielkość Twojej miłości, Twojej miłosiernej dobroci i Twojego piękna.

Ojciec Święty, uświęć swoich synów i córki, którzy konsekrowali się Tobie dla chwały Twojego imienia. Wspomagaj ich swoją mocą, aby mogli świadczyć, że Ty jesteś początkiem wszystkiego, jedynym źródłem miłości i wolności. Dziękujemy Ci za dar życia konsekrowanego, które z wiarą szuka Ciebie, a pełniąc swoją powszechną misję, wzywa wszystkich, aby zmierzali ku Tobie.

Jezu Zbawicielu, Słowo Wcielone, Ty powierzyłeś swoją drogę życia tym, których powołałeś: nadal przyciągaj do siebie ludzi, którzy będą dla współczesnego człowieka świadkami Twojego miłosierdzia, zapowiedzią Twojego powrotu, żywym znakiem dóbr przyszłego zmartwychwstania. Niech żadna próba nie oderwie ich od Twojej miłości!

Duchu Święty, Miłości rozlana w sercach, który umysłem udzielasz łaski i natchnienia, odwieczne Źródło życia, który doprowadzasz do końca misję Chrystusa przez różnorakie charyzmaty, prosimy Cię za wszystkie osoby konsekrowane. Napełnij ich serca głęboką pewnością, że zostały wybrane, aby kochać, wielbić i służyć. Pozwól im zaznać Twojej przyjaźni, napełnij je Twoją radością i pociechą, pomagaj im przezwyciężać chwile trudności i podnosić się po upadkach, uczynj je odbłaskiem Boskiego piękna. Daj im odwagę podejmowania wyzwań naszych czasów i łaskę ukazywania ludziom dobroci i człowieczeństwa Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa” (VC 111)

Grupa 1

Pytanie: Jakie są formy życia konsekrowanego i czym się charakteryzują?

Formy życia konsekrowanego

Instytuty oddane kontemplacji

Na Wschodzie, a także na Zachodzie od pierwszych stuleci istnienia Kościoła praktykowano życie monastyczne. Powstawały różnorodne jego formy, należące zarówno do tradycji pustelniczej, jak i wspólnotowej. Członkowie instytutów oddanych kontemplacji koncentrują swoje życie i działanie na kontemplacji Boga. Łączą życie

wewnętrzne z pracą, wysiłek ascezy osobistej z rozważaniem Słowa Bożego, sprawowaniem liturgii i modlitwą. Członkowie tych instytutów trwają w samotności i milczeniu. Do zakonów kontemplacyjnych należą m.in. benedyktyni, kameduli, benedyktynki, kamedułki, karmelitanki, wizytki.

Instytuty życia konsekrowanego oddane dziełom apostolskim

Osoby żyjące w tych instytutach pragną na różne sposoby pełnić, zgodnie z określonym charyzmatem, apostolską służbę dla dobra Kościoła, żyjąc we wspólnocie. Należą do nich liczne wspólnoty zakonne męskie i żeńskie, oddające się działalności apostolskiej i misyjnej oraz dziełom chrześcijańskiego miłosierdzia. Ich założyciele odczytywali znaki czasu i starali się odpowiadać na konkretne potrzeby Kościoła i bliźnich. Pragnęli urzeczywistniać Ewangelię we własnym życiu i ukazywać innym żywą obecność Jezusa. O misji życia konsekrowanego decydują trzy elementy konstytutywne: konsekracja, czyli świadectwo życia radami ewangelicznymi, jedność braterska czy siostrzana we wspólnocie oraz konkretne posługi instytutu lub wspólnoty. Większość instytutów zakonnych męskich i żeńskich w Polsce należy do instytutów życia konsekrowanego oddanych dziełom apostolskim.

Instytuty świeckie

W naszych czasach powstała nowa forma życia konsekrowanego: instytuty świeckie. Ich członkowie pragną przeżywać swoją konsekrację Bogu przez praktykowanie rad ewangelicznych w świecie, bez trwałej formy życia wspólnego i bez zewnętrznych oznak swojego powołania. Starają się oni przepajać duchem Ewangelii wszystkie ludzkie sytuacje w środowisku zamieszkania, pracy i w rodzinach.

Stowarzyszenia życia apostolskiego

W Kościele działają też stowarzyszenia życia apostolskiego męskie i żeńskie. Charakteryzują się realizowaniem własnego celu apostolskiego i wspólnotą życia określoną przez konstytucje, a także brakiem ślubów publicznych. Niektóre wspólnoty podejmują praktykę rad ewangelicznych przewidzianych we własnych konstytucjach. W

Polsce najbardziej znane stowarzyszenia życia apostołskiego tworzą: księża filipini, księża misjonarze św. Wincentego 'a Paulo i księża pallotyni. Żeńskim stowarzyszeniem życia apostołskiego są siostry miłosierdzia (szarytki).

Stan dziewcząt poświęconych Bogu, pustelnicy, wdowy

Na nowo rozkwita starożytny stan dziewcząt poświęconych Bogu. Konsekwowane przez biskupa dziewice łączą się szczególną więzią z Kościołem lokalnym, któremu służą, pozostając w świecie. Żyją osobno lub razem z innymi. Pustelnicy i pustelnice należą do starożytnych zakonów lub nowych zgromadzeń, albo też podlegają bezpośrednio biskupom. Przez oderwanie od świata świadczą o przemijalności, a przez post i pokutę wskazują na wartości nieprzemijające. Ostatnio odrodziła się także praktyka konsekracji wdów oraz wdowców, znana od czasów apostołskich. Osoby te składają wieczysty ślub czystości, poświęcając się modlitwie i służbie Kościołowi.

ks. Roman Kempny, GN 5/2000

Grupa 2

Pytanie: Jakie dzieła prowadzą żeńskie zgromadzenia zakonne w Polsce

Statystyka Żeńskich Zgromadzeń w Polsce (Dane przed 2 II 2014)

Konferencja Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń w Polsce reprezentuje 101 zgromadzeń zakonnych tzw. czynnych w Polsce, mających 19246 sióstr w 2289 domach zakonnych obecnych we wszystkich diecezjach. Ponadto 2149 sióstr pracuje poza granicami Polski: 397 sióstr w krajach na Wschodzie, 587 w krajach misyjnych i 1165 – w innych krajach.

Nadal spada liczba ogólna sióstr, ze względu na małą liczbę powołań, która nie może zrównoważyć liczby sióstr odchodzących do wieczności. W roku 2013 liczba postulantek tzn. tych dziewcząt, które

wstąpiły do zgromadzeń i przynajmniej na tym etapie przeszły wstępną próbę powołania, zwiększyła się o 20. Jest to pierwszy od wielu lat wzrost wstąpień, skromny, ale ufamy że daje nadzieję na odwrócenie tendencji.

Tak więc w dniu 31 grudnia 2013 roku było: 17849 profesek wieczystych, 888 profesek o ślubach czasowych, 262 nowicjuszek i 247 postulantek.

Jeśli chodzi o obecność zgromadzeń zakonnych żeńskich w pracy apostolskiej, wychowawczej i charytatywnej Kościoła: w **katechezie** pracuje ok. 2160 sióstr; w **nauczaniu** i **wychowaniu** – ok. 2664 (z nich 70 w uczelniach wyższych); w **duszpasterstwie zdrowia** – ok. 1312 (w tym 37 lekarek, 223 pielęgniarki w szpitalach, 830 w innych zakładach i ośrodkach, 29 pielęgniarek środowiskowych i 177 opiekunek parafialnych), 380 sióstr pracujących w tzw. wolnych zawodach (duszpasterstwo rekolekcyjne, poradnictwo psychologiczne, pedagogiczne, rodzinne i inne).

Siostry prowadzą dzieła własne: **związane z nauczaniem** – 453 (375 przedszkoli, szkoły podstawowe, średnie i wyższe); 65 - bursy, internaty i domy dla studentek; 55 domów dziecka, 90 świetlic, 53 - inne dzieła pomocy dzieciom i młodzieży opuszczonej; 21 okien życia; 210 - domy opieki dla dzieci i dorosłych; 50 dzieł zorganizowanych dla osób ubogich, bezdomnych, stołówki, noclegownie itp., nie licząc codziennej troski o potrzebujących, którymi zajmują się niemal wszystkie wspólnoty; 18 dzieł związanych z opieką medyczną (w tym jeden szpital i kilka przychodni i centrów rehabilitacji).

Ponadto siostry pracują w dziełach prowadzonych przez inne podmioty Caritas, diecezje, parafie, urzędy i instytucje kościelne. Nadal powstają też organizowane przez siostry zakonne, centra i ośrodki pomocy duchowej: rekolekcje, dni skupienia, możliwości odpoczynku w klimacie spokoju i modlitwy. Organizuje się spotkania dla różnych grup dorosłych i młodzieży pragnących pogłębienia swej duchowości. Jest ich w obecnej chwili 109. Siostry mają też 9 wydawnictw.

Poza tym, co można ująć w cyfry i wykresy statystyczne, każda wspólnota ma własne pole działania i pomocy potrzebującym zarówno duchowej, jak i materialnej. Około 3 tysięcy sióstr wspiera

duszpasterstwo Kościoła i bezpośrednią działalność swych wspólnot modlitwą i cierpieniem związanym z chorobą i zaawansowanym wiekiem.

Źródło: Konferencja Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń w Polsce

Grupa 3

Pytanie: Jakie dzieła prowadzą męskie zakony w Polsce?

Statystyka dzieł prowadzonych przez zakony męskie w Polsce

1. PRACA DUSZPASTERSKA OGÓLNA

Męskie zakony mają znaczący udział w duszpasterstwie Kościoła w Polsce:

- prowadzą 698 parafii, z reguły miejskich, w których pracuje 3384 kapłanów zakonnych (a więc średnio około 7 kapłanów zakonnych w parafii).
- pod opieką zakonów męskich znajduje się 149 sanktuariów (15 ku czci Osób Trójcy Świętej; 106 Maryjnych oraz 28 ku czci Świętych). Są wśród nich największe polskie Sanktuaria: na Jasnej Górze, w Licheniu, Kalwarii Zebrzydowskiej, Górze Św. Anny, Świętej Lipce, Gietrzwałdzie, Świętym Krzyżu, Gostyniu czy Kalwarii Paławskiej.
- zakony posiadają 143 domy rekolekcyjne, prowadzące rekolekcje zamknięte. Zakonnicy ogłosili w ciągu roku 5434 serii rekolekcji i misji parafialnych oraz 2897 serii rekolekcji specjalistycznych.
- przy kościołach klasztornych działa ok. 1350 grup różnych ruchów i stowarzyszeń religijnych w tym 352 grupy oazowe, 261 grup neokatechumenalnych, 253 grupy bractw i stowarzyszeń religijnych i 146 grup ruchu charyzmatycznego.
- w katechezie szkolnej zaangażowanych jest 1292 zakonników, którzy uczą ok. 410 tys. dzieci i młodzieży.

- w trakcie wakacji zakony organizują różne formy wypoczynku i formacji dla dzieci i młodzieży które rocznie obejmują około 90 tys. uczestników. Do tej pracy angażuje się 1528 zakonników.
- zakonnicy mocno angażują się w nową ewangelizację. Obecnie istnieje 30 szkół i ośrodków nowej ewangelizacji, prowadzonych przez zakony.

2. DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWA I OŚWIATOWA

- 296 polskich zakonników wykłada na wyższych uczelniach. Niezależnie od tego 491 zakonników jest wykładowcami w wyższych seminariach duchownych zakonnych i diecezjalnych.
- zakony męskie posiadają 10 szkół wyższych (nie licząc seminariów duchownych) oraz 31 instytutów naukowych i centrów duchowości. Obecnie istnieje 29 czasopism naukowych wydawanych przez zakony.
- zakonnicy prowadzą 22 szkoły podstawowe, 47 gimnazjów oraz 46 liceów i 11 szkół zawodowych. Posiadają także 10 przedszkoli i 39 burs i internatów dla młodzieży szkolnej.

3. DZIAŁALNOŚĆ CHARYTATYWNA

- niektóre zakony męskie zostały powołane do istnienia, by opiekować się chorymi, inne mają to jako jeden z ważnych elementów swego charyzmatu. Obecnie posiadają one w Polsce 6 szpitali, 14 hospicjów, 34 domy opieki społecznej, 12 aptek, 11 ośrodków ziołolecznictwa oraz 57 poradni psychologiczno-pedagogicznych.
- ważną częścią posługi zakonów męskich jest opieka nad osobami uzależnionymi lub wykluczonymi społecznie. Dla tego celu zakony męskie prowadzą: 25 ośrodków terapii dla osób uzależnionych; 20 ośrodków rehabilitacyjno-wychowawczych i szkół specjalnych; 7 hosteli dla osób uzależnionych; 11 schronisk i noclegowni dla bezdomnych; 39 kuchni dla bezdomnych i ubogich.
- pomoc rodzinie, szczególnie rodzinom ubogim i wielodzietnym to kolejny rys posługi charytatywnej zakonów męskich. Prowadzą one: 139 świetlic dla dzieci ubogich i z rodzin

zagrożonych; 85 ośrodków pomocy rodzinie oraz 20 warsztatów terapii zajęciowej dla niepełnosprawnych. Przy domach zakonnych działa 290 zespołów charytatywnych, skupiających osoby świeckie, służące pomocą rodzinom ubogim i potrzebującym.

4. DZIAŁALNOŚĆ KULTURALNA, WYDAWNICZA I SPORTOWA

- zaangażowanie zakonów w rozwój kultury ma wielowiekową, bogatą tradycję. Aktywność współczesnego pokolenia zakonników w tym obszarze wyraża się między innymi: w prowadzeniu 47 festiwali muzyki poważnej i organowej oraz 34 festiwali piosenki religijnej; istnieniu 57 muzeów przyklasztornych; funkcjonowaniu 9 centrów kultury chrześcijańskiej oraz 30 nagród i konkursów kulturalnych
- zakonne środki społecznej komunikacji obejmują współcześnie: jedną ogólnopolską stację telewizyjną, 3 rozgłosnie radiowe, 106 czasopism religijnych, 43 wydawnictwa oraz ponad 500 księgarni.
- bardzo szeroka jest obecność zakonników w internecie. Obecnie istnieje ponad 600 oficjalnych zakonnych stron internetowych w języku polskim. Oprócz tego funkcjonują osobiste portale zakonników, blogi przez nich prowadzone, a także 6 internetowych rozgłosni radiowych i dwie telewizje internetowe. Zakonnicy prowadzą 62 kawiarenki internetowe dostępne dla zainteresowanych osób.
- mało znaną częścią działalności zakonników są kluby i organizacje sportowe dla młodzieży – prowadzą ich aż 118.
- Zestawienie statystyczne opracowane przez Konferencję Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich na konferencję prasową 24 stycznia 2013 r. przed Dniem Życia Konsekrowanego. Zestawienie nie obejmuje dzieł prowadzonych przez polskich zakonników na misjach.

Źródło: Konferencja Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

Grupa 4

Pytanie: Które ze zgromadzeń najbardziej was zainteresowało i dlaczego?

Książka „*Leksykon zakonów w Polsce*” (Wyd. Kai 2009)

(Zamiast leksykonu można posłużyć się folderami przedstawiającymi różne zgromadzenia zakonne).

Grupa 5

Pytanie: Do czego szczególnie powołane są osoby konsekrowane według Ojca Świętego Benedykta XVI?

Osoby konsekrowane są w szczególny sposób powołane do tego, aby być świadkami miłosierdzia Pana, w którym człowiek znajduje swoje zbawienie. W nich żywe jest doświadczenie Bożego przebaczenia, gdyż mają świadomość, że zostały zbawione, że są wielkie, kiedy uznają swoją małość, mają poczucie, że są odnowione i objęte świętością Boga, gdy uznają własny grzech. Dlatego też, także dla współczesnego człowieka, życie konsekrowane jest dobrą szkołą «skruchy serca», pokornego uznania własnej nędzy, a jednocześnie jest szkołą ufności w miłosierdzie Boga, w Jego miłość, która nigdy nie opuszcza. W rzeczywistości, im bardziej przybliżamy się do Boga, im bliżej Niego jesteśmy, tym bardziej stajemy się użyteczni dla innych. Osoby konsekrowane otrzymują łaski, miłosierdzie i przebaczenie Boże nie tylko dla siebie, ale także dla braci, jako że są powołane do tego, by obejmować sercem i modlitwą udręki i oczekiwania ludzi, szczególnie tych, którzy są od Boga daleko. Zwłaszcza wspólnoty, które żyją w klauzurze, dzięki swemu szczególnemu zobowiązaniu się do wiernego «trwania przy Panu», do «trwania pod krzyżem», odgrywają często ową rolę zastępczą, zjednoczone z Umęczonym Chrystusem, przyjmują na siebie cierpienia i doświadczenia innych i z radością ofiarowują wszystko dla zbawienia świata.

Na zakończenie, drodzy przyjaciele, wznieśmy do Pana hymn dziękczynienia i chwały za życie konsekrowane. Gdyby ono nie istniało, o ileż uboższy byłby świat! Abstrahując od powierzchownych opinii na temat jego przydatności, życie konsekrowane ma wielkie znaczenie właśnie dlatego, że wyraża bezinteresowność i miłość, co jest tym bardziej doniosłe w społeczeństwie zagrożonym przez zalew spraw nieważnych i przemijających (por. posynodalna adhortacja apostolska *Vita consecrata*, 105). Życie konsekrowane natomiast świadczy o wielkiej obfitości miłości, która skłania do tego, by «utracić» własne życie, w odpowiedzi na niezmienną obfitość miłości Pana, który jako pierwszy «stracił» swoje życie dla nas. W tym momencie myślę o osobach konsekrowanych, które odczuwają ciężar codziennego trudu spotykającego się z nikłą ludzką wdzięcznością, myślę o zakonnikach i zakonnicach w podeszłym wieku, chorych, o tych wszystkich, którzy doświadczają trudności w swoim apostolacie... Nikt z nich nie jest niepotrzebny, gdyż Pan dopuszcza ich do «tronu łaski». Są oni cennym darem dla Kościoła i dla świata, spragnionego Boga i Jego Słowa.

Benedykt XVI Życie konsekrowane szkołą miłosierdzia i bezinteresowności
2 II 2010 — Homilia podczas Nieszporów w święto Ofiarowania

KATECHEZA DLA MŁODZIEŻY PONADGIMNAZJALNEJ

KATECHEZA 2

Temat: **WYMIARY ŻYCIA KONSEKROWANEGO**

Autor: s. Halina Chojnacka, Służebniczka NMP NP

ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Przybliżenie uczniom pojęć: życie konsekrowane, rady ewangeliczne.
- Zwrócenie uwagi na różne wymiary życia zakonnego.

2. Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Wiedza

Uczeń:

- Wie, co znaczą pojęcia związane z życiem zakonnym.
- Potrafi uzasadnić ważność i konieczność życia radami ewangelicznymi w Kościele.
- Potrafi podać różne wymiary życia konsekrowanego.

Umiejętności

Uczeń:

- Wykazuje się postawą akceptacji i zrozumienia dla osób podejmujących decyzję życia radami ewangelicznymi.
- Wzbudza w sobie refleksję nad swoim powołaniem w życiu.
- Modli się o powołania i za osoby konsekrowane.

3. Metody i techniki: rozmowa, wykład, praca w grupach.

4. Środki dydaktyczne: Pismo Święte, kartki z modlitwą, Adhortacja Apostolska Vita Consecrata.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Katecheta, zachęca uczniów, do modlitwy słowami wiersza Bolesława Taborskiego:

Chcę moje życie z Tobą przeżyć Boże;
Tobie je oddać, jak od Ciebie wzięłem –
Chcę byś rozpałił we mnie łaski zorze,
Dał piąć się ciągle wyżej, choć z mozołem.
Błagam Cię Boże, byś zawsze był ze mną,
Lecz nie koło mnie, ale zawsze we mnie,
Był mi światłością w nocy pustkę ciemną;
Błagam Cię, Panie, i wiem – nie nadaremnie!

2. Nawiązanie do tematu

Chcę moje życie z Tobą przeżyć Boże - tak powinniśmy powtarzać codziennie, tak powinniśmy prosić, aby dobrze przeżyć nasze życie. A właściwie możemy zapytać: Czym jest życie?

Artykułem konsumpcyjnym, który trzeba szybko zużytkować? Nieskończonym ciągiem dni, które szybko płyną i nie wiemy co z nimi począć? A może piękną przygodą, która wciąga i ma wspaniałą treść?

Dzisiaj wielu ludzi, nawet młodych, nie widzi sensu życia. Żyją z dnia na dzień, a ich dni są puste, smutne często pozbawione miłości i radości, pozbawione Boga. Po prostu przegrane.

A jak wygrać życie, jak sprawić, by życie stało się wspaniałą przygodą? Jak nadać swemu życiu sens?

Chcę z wami dzisiaj porozmawiać właśnie o tym. Chcę porozmawiać o życiu, które ma sens i jest wspaniałą przygodą. Taką wspaniałą życiową przygodę przeżywają osoby, które zdecydowały się oddać swoje życie Bogu, które odpowiedziały na Boże powołanie.

Na pewno znacie takie osoby, wielokrotnie też słyszeliście określenia: powołanie, życie zakonne, siostra zakonna, zakonnik. Dziś jeszcze dodamy nowe określenia: życie konsekrowane i rady ewangeliczne (*katecheta wypisuje te określenia na tablicy*), które w szczegółowy sposób pomogą wam zrozumieć istotę i ważność życia zakonnego dla Kościoła.

3. Sytuacja egzystencjalna

Powołanie do małżeństwa jest powszechne i jak najbardziej zupełnie „naturalne”. Także powołanie kapłańskie jest niemal dla wszystkich ludzi czytelne i wyraziste, gdyż uznajemy, że człowiek potrzebuje nauczycieli i świadków mądrych i wartościowych dróg życia. Wiele jest natomiast przykładów niezrozumienia specyfiki powołania do życia zakonnego. Skąd się to bierze? Dlaczego życie zakonne budzi w wielu sercach niezrozumienie, lęk, obawy, a często drwiny i niechęć? (*Katecheta rozmawia z uczniami na temat niezrozumienia sensu życia zakonnego*).

Spróbujmy teraz wspólnie wyjaśnić kilka kwestii dotyczących życia zakonnego, aby łatwiej było zrozumieć sens podjęcia takiej formy życia przez kobiety i mężczyzn. Czy znacie takie osoby? A może ktoś ma w rodzinie osobę, która zdecydowała się na życie w zakonie? (*Katecheta rozmawia z uczniami o znajomych zakonnicach i zakonnikach*).

Wszyscy, których wymieniliście na pewno z pełną świadomością zdecydowali się na wspaniałą przygodę życia z Bogiem w zakonie. Każdy zakonnik i siostra zakonna podejmują decyzję i realizują z radością w życiu to czego Bóg od nich oczekuje.

4. Interpretacja (wiara i życie Kościoła)

„Nie wyście mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili...” – te słowa Pana Jezusa wskazują, że powołanie jest szczególnym darem pochodzącym od Boga. Powołanie jest darem i wyrazem zaufania Boga wobec człowieka. Bóg wzywa człowieka, który powinien odpowiedzieć na Boże wezwanie podejmując drogę rad ewangelicznych. Tę drogę

realizują kobiety i mężczyźni w różnych wymiarach życia konsekrowanego.

Podjmiemy teraz pracę w grupach. Każda grupa otrzyma tekst i pytanie, na które udzieli odpowiedzi po przeczytaniu tekstu. Podstawą waszej pracy w grupach będzie tekst Posynodalnej Adhortacji Apostolskiej *Vita Consecrata* Ojca Świętego Jana Pawła II o życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i świecie. *(Katecheta dzieli klasę na 5 grup i rozdaje wcześniej przygotowane teksty i pytania).*

1. Grupa – Teksty: Ewangelia św. Marka 10,21.29-30 i Adhortacja Apostolska „*Vita Consecrata*” nr 18 i nr 21.

Pytanie: Jakie rady ewangeliczne podaje Jezus i do czego one zobowiązują osobę konsekrowaną?

2. Grupa – Tekst: Adhortacja Apostolska „*Vita Consecrata*” nr 1 i nr 3

Pytanie: Co to jest życie konsekrowane i czym ono jest dla Kościoła?

3. Grupa – Tekst: Adhortacja Apostolska „*Vita Consecrata*” nr 71.

Pytanie: Jakie wymiary życia konsekrowanego wymienia Ojciec Święty w Adhortacji *Vita Consecrata*?

4. Grupa – Teksty: Adhortacja Apostolska „*Vita Consecrata*” nr 104.

Pytanie: Co to znaczy bezinteresowność bez granic i kto ją podejmuje?

5. Grupa – Teksty: Adhortacja Apostolska „*Vita Consecrata*” nr 31.

Pytanie: Jakie istnieją powiązania (podobieństwa) między różnymi formami życia chrześcijańskiego?

Po przeczytaniu i omówieniu tekstów możemy na tablicy przy określeniu rady ewangelicznej zapisać jakie rady daje Jezus tym, którzy pragną Go naśladować: czystość, ubóstwo i posłuszeństwo.

Zapiszmy też krótką definicję np.: Życie konsekrowane to ofiarowanie siebie Bogu w szczególny sposób przez naśladowanie Chrystusa i zachowanie rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa, posłuszeństwa.

5. Zastosowanie życiowe

Podczas pracy w grupach korzystaliście z tekstu Adhortacji Apostolskiej „Vita Consecrata”, którą Ojciec Święty Jan Paweł II skierował przede wszystkim do osób konsekrowanych. Jednak każdy wierny może w niej znaleźć wiele ważnych słów, które świeckim przybliżają życie konsekrowane i ułatwiają zrozumienie decyzji pójścia za głosem powołania.

W zakończeniu Adhortacji Ojciec Święty zwraca się także do ludzi młodych. Posłuchajcie: „Do was, młodzi, mówię: jeśli słyszycie wezwanie Chrystusa, nie odrzucajcie go! Odważnie wejdźcie na wielkie drogi świętości, które wytyczyli wybitni święci i święte, idąc za Chrystusem. Bądźcie wierni ideałom, typowym dla waszego wieku, ale nie wahajcie się przyjąć zamysłu Boga wobec was, jeśli On was wezwie, byście szukali świętości w życiu konsekrowanym. Podziwiajcie wszystkie dzieła Boże w świecie, ale umiejcie zatrzymać wzrok na rzeczywistościach, które nigdy nie przeminają.

Trzecie tysiąclecie czeka na wkład wiary i inicjatywy rzeszy młodych konsekrowanych, aby świat stał się miejscem bardziej radosnym, zdolnym przyjąć Boga, a w Nim wszystkich Jego synów i córki” (VC 106).

To ważne zadanie życiowe dla każdego i każdej z was. Ojciec Święty zachęca do tego, abyście rozważyli w sercu, jaki słyszycie głos, jaką drogę do osiągnięcia świętości macie wybrać?

Ojciec Święty Jan Paweł II modli się za osoby konsekrowane. Zachęca także każdego z was do wspomagania modlitwą tych, którzy ofiarowali swoje życie Bogu, stając się braćmi i siostrami wszystkich ludzi. Osoby konsekrowane modlą się za świat i ludzi, ale potrzebują także naszej modlitwowej pamięci. Postarajcie się więc o tym pamiętać w swoich modlitwach.

6. Podsumowanie treści

Powołanie do życia konsekrowanego jest wyjątkowym darem i zadaniem dla tych ludzi, którzy zostali powołani do dawania świadectwa serdecznej przyjaźni z Bogiem. Takie radosne świadectwo konsekracji dla Boga wymaga od siostry zakonnej lub zakonnika stanowczego dążenia do świętości. Wymaga również czujności i mądrości osób konsekrowanych, aby ich więź z Bogiem była silniejsza od więzi z ludźmi.

Bardzo ważna dla osoby konsekrowanej jest świadomość tego, że pójście drogą rad ewangelicznych, nie oznacza jakiejś „wyższej” formy doskonałości, ani nie upoważnia do zajęcia jakiegoś „wyższego” miejsca w niebie. Natomiast życie konsekrowane według rad ewangelicznych ma być czytelnym znakiem wiecznego święta radości w niebie, jakie Bóg przygotował dla wszystkich, którzy Go miłują.

7. Notatka

Życie konsekrowane to ofiarowanie siebie Bogu w szczególnie sposób przez naśladowanie Chrystusa i zachowanie rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa, posłuszeństwa.

Wymiary życia konsekrowanego:

- Wymiar kontemplacyjny – modlitwa, kontemplacja;
- Wymiar ludzki i braterski – poznanie siebie, umiłowanie wspólnoty;
- Wymiar apostołski – podejmowanie działań apostołskich zgodnie z charyzmatem;
- Wymiar kulturowy i zawodowy – uzupełnianie wiedzy, pełnienie posługi zgodnie z potrzebami epoki;
- Wymiar charyzmatu – pogłębianie aspektów własnej konsekracji.

8. Praca domowa

Wyszukaj i wypisz kilka zakonów męskich i żeńskich, pracujących na terenie naszej diecezji.

9. Modlitwa końcowa

Modlitwa za osoby konsekrowane

„Do Ciebie, Maryjo, która pragniesz duchowej i apostołskiej odnowy Twoich synów i córek przez miłość do Chrystusa i przez całkowite oddanie się Jemu, kierujemy z ufnością naszą modlitwę. Ty, która czyniłaś wolę Ojca, okazując gorliwość w posłuszeństwie, męstwo w ubóstwie, a w swym płodnym dziewictwie gotowość na przyjęcie życia, uproś Twego Boskiego Syna, aby ci, którzy otrzymali dar naśladowania Go przez swą konsekrację, umieli o Nim świadczyć swoim przemienionym życiem, podążając radośnie, wraz ze wszystkimi innymi braćmi i siostrami, ku niebieskiej ojczyźnie i ku światłu, które nie zna zmierzchu”. (VC 112)

Teksty dla Grupy 1: Mk 10,21-29-30; VC 18; VC 21

Pytanie: Jakie rady ewangeliczne podaje Jezus i do czego one zobowiązują osobę konsekrowaną?

Tekst z Adhortacji Apostolskiej Vita Consecrata nr 18:

„To porzucenie wszystkiego i pójście za Chrystusem (por. Łk 18, 28) stanowi właściwy program dla wszystkich ludzi powołanych i na wszystkie czasy.

Rady ewangeliczne, poprzez które Chrystus wzywa niektórych, aby dzielili Jego doświadczenie dziewictwa, ubóstwa i posłuszeństwa, wymagają od tego, kto je przyjmuje, *zdecydowanej woli całkowitego upodobnienia się do Niego*. „Żyjąc w posłuszeństwie, niczego nie posiadając na własność i zachowując czystość”, osoby konsekrowane wyznają, że Chrystus jest Pierwowzorem, w którym wszelka cnota osiąga doskonałość. Jego sposób życia w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie jawi się bowiem jako najbardziej radykalna forma życia Ewangelią na tej ziemi, forma rzec można Boska, skoro przyjął ją On sam, Człowiek-Bóg, jako wyraz więzi łączącej Jednorodzonego Syna z Ojcem i z Duchem Świętym. Oto dlaczego chrześcijańska tradycja mówiła zawsze o *obiektywnej wyższości życia konsekrowanego*.”

Tekst z Adhortacji Apostolskiej Vita Consecrata nr 21:

„Czystość celibatariuszy i dziewic, jako wyraz oddania się Bogu *niepodzielnym sercem* (por. 2 Kor 7, 32-34), jest odbłaskiem nieskończonej miłości łączącej trzy Boskie Osoby w tajemniczej głębi życia trynitarnego; miłości, której Słowo Wcielone dało świadectwo aż po ofiarę z własnego życia; miłości, która „rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego” (Rz 5, 5), przynaglającego nas, byśmy odpowiedzieli na nią całkowitą miłością do Boga i do braci.

Ubóstwo głosi, że Bóg jest jedynym prawdziwym bogactwem człowieka. Przeżywane na wzór Chrystusa, który „będąc bogaty (...) stał się ubogim” (2 Kor 8, 9), wyraża *całkowity dar z siebie*, jaki składają sobie nawzajem trzy Osoby Boskie. Ten dar przelewa się w stworzenie i objawia się w pełni we Wcieleniu Słowa i w Jego odkupieńczej śmierci.

Posłuszeństwo praktykowane na wzór Chrystusa, którego pokarmem było wypełnianie woli Ojca (por. J 4, 34), objawia wyzwalające piękno *uległości synowskiej, a nie niewolniczej*, wzbogaconej poczuciem odpowiedzialności i przenikniętej wzajemnym zaufaniem: to zaufanie jest doczesnym odbłaskiem *harmonii miłości*, właściwej trzem Boskim Osobom.”

Teksty dla Grupy 2: VC 1; VC 3

Pytanie: Co to jest życie konsekrowane i czym ono jest dla Kościoła?

Tekst z Adhortacji Apostolskiej Vita Consecrata nr 1:

„Życie konsekrowane, głęboko zakorzenione w przykładzie życia i w nauczaniu Chrystusa Pana, jest darem Boga Ojca udzielonym jego Kościołowi za sprawą Ducha Świętego. Dzięki profesji rad ewangelicznych *charakterystyczne przymioty Jezusa* – dziewictwo, ubóstwo i posłuszeństwo – *stają się w pewien swoisty i trwały sposób widzialne w świecie*, a spojrzenie wiernych zwraca się ku tajemnicy Królestwa Bożego, które już jest obecne w historii, ale w pełni urzeczywistni się w niebie.

W ciągu stuleci nigdy nie zabrakło ludzi, którzy – idąc posłusznie za wezwaniem Ojca i poruszeniami Ducha Świętego – wybrali tę

drogę specjalnego naśladowania Chrystusa, aby oddać się Jemu sercem niepodzielnym (por. 1 Kor 7, 34). Oni także porzucili wszystko jak Apostołowie, aby przebywać z Nim i tak jak On oddać się na służbę Bogu i braciom. W ten sposób przyczynili się do objawienia tajemnicy i misji Kościoła dzięki licznym charyzmatom życia duchowego i apostołskiego, których udzielał im Duch Święty, a w ten sposób wnieśli też wkład w odnowę społeczeństwa.”

Tekst z Adhortacji Apostolskiej Vita Consecrata nr 3:

Obecność życia konsekrowanego w całym świecie oraz ewangeliczny charakter jego świadectwa to przekonujące dowody – jeśli ich ktoś potrzebuje – na to, że *nie jest ono rzeczywistością odosobnioną i drugorzędną*, ale sprawą całego Kościoła. Kilkakrotnie potwierdzili to Biskupi podczas Synodu: *de re nostra agitur* – jest to sprawa, która nas dotyczy. Istotnie, życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji, ponieważ wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego oraz dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Oblubieńcem. Podczas Synodu kilkakrotnie stwierdzono, że życie konsekrowane nie tylko w przeszłości było pomocą i oparciem dla Kościoła, ale stanowi cenny i nieodzowny dar także dla teraźniejszości i przyszłości Ludu Bożego, ponieważ jest głęboko zespolone z jego życiem, jego świętością i misją.

Trudności, z jakimi liczne Instytuty zmagają się dziś w niektórych regionach świata, nie powinny budzić wątpliwości co do tego, że profesja rad ewangelicznych jest *integralną częścią życia Kościoła*, stanowi bowiem dla niego cenny bodziec do coraz większej wierności Ewangelii. W przyszłości mogą powstać nowe, różnorodne formy życia konsekrowanego, ale niezmienna pozostanie istota tego wyboru, który wyraża się w radykalnym darze z siebie składanym z miłości do Pana Jezusa, a w Nim do każdego członka ludzkiej rodziny. Na *tych przekonaniu*, które przez stulecia było natchnieniem dla wielkiej rzeszy wiernych, *chrześcijański lud nadal opiera swą ufność*, wiedząc, że w dorobku tych szlachetnych dusz może znaleźć bezcenną pomoc w swojej wędrówce ku niebieskiej ojczyźnie.

Teksty dla Grupy 3: VC 71

Pytanie: Jakie wymiary życia konsekrowanego wymienia Ojciec Święty w Adhortacji *Vita Consecrata*?

Podmiotem formacji jest osoba w kolejnych fazach swojego życia, natomiast celem formacji jest cały człowiek, powołany, aby szukać Boga i miłować Go „z całego swego serca, z całej duszy swojej, ze wszystkich swych sił” (*Pwt* 6, 5), a bliźniego swego jak siebie samego (por. *Kpł* 19, 18; *Mt* 22, 37-39). Miłość do Boga i braci jest potężną siłą, która może być nieustannym źródłem natchnienia na drodze dojrzewania i wierności.

Życie w Duchu ma swoje oczywiste pierwszeństwo. Osoba konsekrowana odnajduje w nim swoją tożsamość i głęboką harmonię, staje się coraz bardziej wrażliwa na codzienne wyzwania słowa Bożego i pozwala się prowadzić pierwotnej inspiracji swego Instytutu. Działanie Ducha Świętego skłania do konsekwentnego przestrzegania momentów modlitwy, milczenia i samotności oraz do wytrwałej próby o Boży dar mądrości pośród trudów każdego dnia (por. *Mdr* 9, 10).

Wymiar ludzki i braterski wymaga poznania samego siebie i własnych ograniczeń, aby ta wiedza stała się bodźcem i pomocą w dążeniu do pełnego wyzwolenia. W dzisiejszej sytuacji szczególnie ważna jest wewnętrzna wolność osoby konsekrowanej, jej integracja uczuciowa, umiejętność porozumiewania się z wszystkimi, zwłaszcza we własnej wspólnotie, pogoda ducha i wrażliwość na cierpiących, umiowanie prawdy, jednoznaczna zgodność słów i czynów.

Wymiar apostołski otwiera umysł i serce osoby konsekrowanej i skłania ją do nieustannego, wytężonego działania, wyrażającego miłość Chrystusa, która ją przynagla (por. 2 *Kor* 5, 14). W praktyce będzie to oznaczać dostosowanie metod i celów pracy apostołskiej do aktualnych potrzeb, w czym należy dochowywać wierności duchowi i celom założyciela lub założycielki oraz tradycjom później ukształtowanym, a także brać pod uwagę zmienione warunki historyczne i kulturowe, ogólne i lokalne, panujące w środowisku, w którym się działa.

Wymiar kulturowy i zawodowy, oparty na solidnej formacji teologicznej, dającej zdolność rozeznania, wskazuje na potrzebę nieustannego uzupełniania wiedzy, zwłaszcza w tych dziedzinach, do których odnoszą się poszczególne charyzmaty. Należy zatem zachować umysłową otwartość i możliwie największą elastyczność, aby planować i pełnić posługę zgodnie z potrzebami swojej epoki, wykorzystując narzędzia dostępne dzięki postępowi kulturowemu.

Na koniec, *wymiar charyzmatu* gromadzi w sobie wszystkie pozostałe, stanowiąc swoistą syntezę, która nakazuje nieustannie pogłębiać różne aspekty własnej szczególnej konsekracji – nie tylko aspekt apostolski, ale także ascetyczny i mistyczny. Każda osoba konsekrowana winna zatem gorliwie poznawać ducha swojego Instytutu, jego historię i misję, dążąc do ich lepszego przyjęcia w wymiarze indywidualnym i wspólnotowym.

Tekst dla grupy 4: VC 104.

Pytanie: Co to znaczy bezinteresowność bez granic i kto ją podejmuje?

Tekst z Adhortacji Apostolskiej Vita Consecrata nr 104:

Niemало jest dziś ludzi, którzy nie potrafią znaleźć odpowiedzi na pytanie: po co istnieje życie konsekrowane? Po co wybierać taki sposób życia, jeśli jest tyle pilnych potrzeb w sferze działalności charytatywnej i ewangelizacji, których zaspokojenie nie wymaga bynajmniej podejmowania szczególnych zobowiązań życia konsekrowanego? Czy w takim razie nie jest ono swoistym „marnotrawstwem” ludzkich energii, które zgodnie z zasadą wydajności można by wykorzystać dla większego dobra, z korzyścią dla ludzkości i dla Kościoła?

Takie pytania słyszymy coraz częściej, ponieważ są one przejawem utylitarystycznej i technokratycznej kultury, która skłonna jest oceniać wartość rzeczy, a nawet ludzi według kryterium ich bezpośredniej „przydatności”. Ale problem ten istniał zawsze, czego wymownym świadectwem jest ewangeliczny epizod namaszczenia w Betanii: „Maria zaś wzięła funt szlachetnego i drogocennego olejku

narodowego i namaściła Jezusowi nogi, a włosami swymi je otarła. A dom nappełnił się wonią olejku” (J 12, 3). Judaszowi, który pod pretekstem troski o ubogich ubolewał nad tak wielkim marnotrawstwem, Jezus odpowiedział: „Zostaw ją!” (J 12, 7).

Także dzisiaj jest to właściwa odpowiedź na pytanie o przydatność życia konsekrowanego, które zadaje sobie – czasem w dobrej wierze – wielu ludzi: czy nie można by spożytkować własnego życia w sposób bardziej wydajny i racjonalny z korzyścią dla społeczeństwa? Odpowiedź Jezusa brzmi: „Zostaw ją!”.

Dla tych, którzy otrzymali bezcenny dar szczególnego naśladowania Pana Jezusa, jest oczywiste, że można i należy kochać Go sercem niepodzielnym i że można poświęcić Mu całe życie, a nie tylko niektóre gesty, chwile czy działania. Rozlanie drogocennego olejku – znak czystej miłości, nie podyktowany żadnymi względami „użytykarystycznymi” – jest dowodem *bezinteresowności bez granic*, która wyraża się przez życie oddane całkowicie miłości Chrystusa i Jego służbie, poświęcone Jego Osobie i Jego Mistycznemu Ciału. Ale właśnie to życie, tak szczerze „rozlane”, nappełnia wonią cały dom. Życie konsekrowane jest dzisiaj tak samo jak w przeszłości cenną ozdobą Domu Bożego, czyli Kościoła.

To, co ludzkim oczom może się wydawać marnotrawstwem, dla człowieka, który w głębi swego serca zachwycił się pięknem i dobrocią Chrystusa, jest oczywistą odpowiedzią miłości, radosnym dziękczynieniem za to, że został dopuszczony do szczególnego poznania Syna i do współludziału w Jego Boskiej misji w świecie.

Tekst dla Grupy 5: VC 31.

Pytanie: Jakie istnieją powiązania (podobieństwa) między różnymi formami życia chrześcijańskiego?

Tekst z Adhortacji Apostolskiej Vita Consecrata nr 31:

Zgodnie z zamysłem Pana Jezusa życie Kościoła urzeczywistnia się w różnych formach. Istnieją między nimi wzajemne powiązania, którym warto poświęcić uwagę.

Dzięki odrodzeniu w Chrystusie wszyscy wierni mają udział we wspólnej godności; wszyscy są powołani do świętości; wszyscy

współdziałają w budowaniu jedyne go Ciała Chrystusa, każdy zgodnie z własnym powołaniem i darem otrzymanym od Ducha Świętego (por. Rz 12, 3-8). Równa godność wszystkich członków Kościoła jest dziełem Ducha, opiera się na chrzcie i bierzmowaniu, a umacnia się dzięki Eucharystii. Jednakże dziełem Ducha jest także wielość form. To On buduje Kościół jako organiczną komunię, obejmującą wielorakie powołania, charyzmaty i posługi.

Powołania do życia świeckiego, do posługi święceń i do życia konsekrowanego mają charakter paradygmatyczny, jako że w taki czy inny sposób wywodzą się z nich lub do nich się odwołują wszystkie powołania szczególne, przyjęte oddzielnie lub łącznie, zależnie od bogactwa daru Bożego. Ponadto służą one sobie nawzajem, wspomagając wzrost Ciała Chrystusa w historii i jego misję w świecie. Wszyscy w Kościele są konsekrowani przez chrzest i bierzmowanie, ale posługa święceń i życie konsekrowane zakładają istnienie odrębnego powołania oraz szczególnej formy konsekracji, która przygotowuje do specjalnej misji.

Dla misji *wiernych świeckich*, którzy mają „szukać Królestwa Bożego, zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej”, odpowiednim fundamentem jest konsekracja przez chrzest i bierzmowanie, wspólna wszystkim członkom Ludu Bożego. Szafarze pełniący *posługę święceń* otrzymują oprócz tej konsekracji podstawowej także konsekrację w sakramencie święceń, aby kontynuować w czasie posługę apostolską. *Osoby konsekrowane*, które obierają drogę rad ewangelicznych, otrzymują nową i specjalną konsekrację, która co prawda nie jest sakramentalna, ale zobowiązuje je do naśladowania – przez praktykę celibatu, ubóstwa i posłuszeństwa – tej formy życia, jaką sam Jezus przyjął i dał za wzór uczniom. Choć te różne kategorie członków Kościoła objawiają jedyną tajemnicę Chrystusa, to charakterystyczną, lecz nie wyłączną cechą laikatu jest świeckość, pasterzy – służebność, zaś osób konsekrowanych – szczególne upodobnienie do Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego.

POMYSŁY NA KATECHEZY O INSTYTUTACH ŚWIECKICH, DLA MŁODZIEŻY PONADGIMNAZJALNEJ

1. Burza mózgów (może być grupami): Przykłady rzeczy/stanów/zjawisk, które zawierają w sobie jakieś sprzeczności lub przeciwieństwa, np.
 - a. Elektrycy bywają zarówno falami, jak i cząstkami,
 - b. Dziecko w łonie matki jest odrębną osobą, ale nie może żyć bez niej i np. odżywia się tym, co ona jada,
 - c. Można być w stanie ambiwalencji: czuć jednocześnie różne emocje, itd...
2. Wniosek wstępny: Jest możliwe, by w jednej przeciwieństwa się połączyły w jednym zjawisku/osobie.
3. Dyskusja: co to znaczy być świeckim? Co jest przeciwieństwem „świeckości”? Czy można być jednocześnie świeckim i konsekrowanym?
4. Wprowadzenie lub przypomnienie pojęć: konsekracja, rady ewangeliczne, śluby, instytuty świeckie życia konsekrowanego, dziewice konsekrowane, wdowy konsekrowane.
5. Rozdanie pomiędzy pary uczniów karteczek z hasłami: ksiądz diecezjalny, ojciec zakonnik, biskup, papież Franciszek, postulanka w zakonie, brat zakonnik, kleryk, dziewica konsekrowana, członkini instytutu świeckiego, zakonnica, dyrektor szkoły, lekarka, kierowca autobusu.
6. Naklejenie karteczek w odpowiednie miejsca tabeli, którą nauczyciel narysuje w widocznym miejscu (np. na dużym arkuszu papieru):

	Święcenia kapłańskie	Bez święceń kapłańskich
Śluby	ojciec zakonnik, papież Franciszek	Brat zakonnik, dziewica konsekrowana, członkini instytutu świeckiego, zakonnica
Bez ślubów	Ksiądz diecezjalny, biskup	Postulantka w zakonie, dyrektor szkoły, lekarka, kierowca autobusu, kleryk

7. Podsumowanie ćwiczenia z uzupełnieniem tabelki (można umiejscowić także inne osoby wg sugestii i pytań uczniów): Kościół uznał, że istnieje takie powołanie, by być jednocześnie aktywnym zawodowo, mieszkać w zwykłych warunkach i zarazem żyć zgodnie ze ślubami posłuszeństwa, ubóstwa i czystości. Jest to życie świeckie i konsekrowane razem. Istotą takiego powołania jest docieranie w miejsca, gdzie nie dopuszczono by kapłana lub zakonnicy, aby wśród normalnych obowiązków zawodowych i normalnych sąsiadów świadczyć o Bogu i przemieniać świat od wewnątrz. Dyrektor szkoły, lekarka i kierowca autobusu zawsze może się okazać jednak konsekrowany...